

נעזרת השם יתברך

ספר
זבחים שלמים
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

כשרה שפמנד
העשר
היו
גם נתון
לכשרה של
כשרה שפמנד

ספר זבחים שלמים

על הוד פרקים הלכות שחיטה להכשר הגדול בעל הכנפים רכינו הרמב"ם
זיע"א ועליו סביב חונה פי' בסף אחר שקיל וטרו בדכרו רכינו מלך
אחד והלך האחר דינום השיוכוס להלכות שחיטות וכדיוקות מראשונים ואחרונים
הנקרא זבחים שלמים, ומתחת לאר"ש מעשה ירו אמן על רכינו
הרמב"ם הוא ספר מגיד משנה להרכ כמוהר"ר יהודה אלכלאין
זל"ה. וגם לרכות סדר הגט על סדר ה"כ כפי' אופיותיו וכל הלכותיו
א' לא' וקראתיו כשם גט מקושר וכסו סדר החליצה מוע"ן
מכתבי הרכ הגדול כמוהריב"ע וכמוהר"ר יעב"ץ זיע"א לקוות הספר
הזו מלוי כיד כל מורה הוראה היו"ו. הכל ככתב מפרש מיר מעלת הרכ
הנוכח ר"מ ור"מ כמוהר"ר אברהם אנקאווא נר"ו:

עין חיים היא למחזיקים בה ה"ה מעלת הגביר המרומם
רצ"ו
יבורך מפי עליון ממקור הברכה העליונה בברכת אברהם
ובברכה המשולשת בתורה אכ"י.
וש"ד ל"ו נאמ"ר מאתי הצב"י אב"א יס"ט

פה ליוורנו יע"א

בשנת והיה ה' למלך על כל הארץ לפ"ק

ברפוס חרש של החכם רט"ל
אליהו בן אמוג וחבריו היו
מדפיסים ומוכרי ספרים

PAGE # 1.

=====

J.T.S.L. - Book restoration.	
כ/29/2/72	4635.
זכאים שלמים,	
אנקאווא, אברהם בן מרדכי	
ליוורנו, תרי"ח. 1858.-	

בס"ד

הקדמת

הרבנים המובהקים יושבי על מדין בק"ק ליוורנו יע"א • אתה ה' תשמרם • וכצנה רצון תעטרם • אבי"ר :

מה יתרון לאדם דהויל כתר איפכא אחרי הטהו כהאי עלמא דסקרא אחו כחנלי . כל עמת שכא כן ילך ערזים מכל טוב תורה ומלות דמננו עלן גנון והגיל ממה הרפתקי שתון תכלי . מפנק מבוטר הא גופא מפני חו"מ שכו אומר כלבו התקשר מעד'נות ותענונות כני האדם מלי כריסיה ו'ני כישי וגם הנפש לא תמלא . יחידתו כירכתיס תרדס כי ערבה לו שגתו שנת עולם אידי דחכיכא ליה . עד כי יבא יומו וימא דשיכא חשכו הרוחות כהרוכות קרב קצו הנה מית'תו לקרות יוכל והוא מצעק כייא כייא גנחוי וילולי . אי הון ואי גידה האר הכנתי להורחא רחיקא עולם שכולו ארוך לא הוכל כטובה טוב השון לגדיקים אפרסמונא דכיא נהרי נחלי . נכהל להויה מתעטב לעבר וכא אין מדברו ליה . זה כל פרי מעשה ידי אדם מוע'ט האיש ההמוני אשר לא שט לבו ללמוד וללמד החכמה והמדע תורת ה' תמימה לא מדבר ולא מדברו ליה . אינן לא כאלה חלק האדם המעלה אשר נפשו אותה ויעש כוונ'ים למלאכת השמים שט כי לא דרך כנתיבותיה לא נהירין ליה שכיני . אינן לא כאלה חלק האדם המעלה אשר נפשו אותה ויעש כוונ'ים למלאכת השמים שט כתיבות חכמה מפוארה התיא תוך תוך מורשי לבנו מרחפת על כנפי רוח כינה והשכל אורייתא מרתחא ליה . וכי משתמען מלוהי כמאוב זקנים מפיו לפידים יהלכו כגזיין דנורא וכלהו רבנן יחס להס אש דת כל תלמיד עם מכין ואל אנלי . ויותר מהמה מלמד להועיל החכם כחכמתו כי יתן כספר ויוחקו כמה מילי מעלייתא אשר פרייו יתן כעטו' כפרים עם נרדים תלתא סגלי . מגו דזכי לכפשיה זכי כמי לאחריני אלפי'א מימיניה כל יודע ספר מאריך ומעיין למילף נפשיה בדכיקה כחשיקה ככסף מלא . דיין הניין בעלי חבורין להפיץ אור יקרות תורתם איס הת קדשיו יכבר לחד'שיו מינים ממינים שונים מהד'רין מן מהד'רין ממדור'רי מילי . האיש החכם עושה כל אלה זכותיה כקופסיה יש לה קרן ויש לה פירות כעלמא הדן שם לו כשערים המגויינים כהלכה והקרן קיימת לו לע"הכ מניח אחריו כרכה ספרו כאן גדולים מעשיו בדת ודין מילי דמגליין כחכוסה וכמופלא . רבים שתו מיינה של תורה ויחן שם ישראל שותה כעס'סו אנב חורפיה מעלי . כאשר עיינו דואות וימא כי האידנא פעלת גדיק הרב המובהק ר"מ ור"מ כמהר"ר **אברהם אנקאווא** נר"ו עבד לחס' רב לרבנן מלמד סה אכילין כשרא דתורה חורפא וחוליא חורפיה מחליא ליה . כל אדם **אברהם אנקאווא** חו כו שקיל וטרי סחור סחור דרך הנשר הגדול הרמ"ס ז"ל כהלכות שחיטה ספרא נהר **זבחים שלמים** כל פסקא דפסקיה משה ללדין קטני מתמר ועולה . אחי כמה הגד דהבא וכספא **כסף אחר** מכריע הראשונים והאחרונים ככל עילה ושא'טה ליה יכול להשכחה תנה דמסייע ליה . ומלדו השני מוליק ומכיא בקצ'ר אמין דכרי **מגיד משנה** מעשה ידי אמן זרוע המיומן הרב הגדול כמהר"ר **יהודה אלבלאין** ז"ל דעת החכמה כס פלפלי . והנב סיפא אתא ואייתי **חליצה** להרכנים המובהקים כמהר"ב ז"ע סדר הנט הלא כראש' אותיות א"ב וסדר **חליצה** כחדרי תורה לאפקוי ולעיולי . וכשרי מידע יודעי בקרב ישראל כקיא **גט מקושר** כשעלה טכא אמרינן אישר ותומכיה מאשר וכבר נראה בעליל גילוי'תיה דאברהם מוכה את הרכים כהנהו זהרורי ספרוי היקרים עודנו מתהלך בקרב מחננו מדפס ועולה . איכו השתא הפה והלב הוקשו למנותן שוחרי אל חי רוכב שמים כעורו והיה אדירו ליטיב מר ארישא זקן ויושב כישיכה לא ימוש מתוך האהל ויטע אהלי . וכלפי הקדש ליון היא אתיא אח'ל אח'ל הנא ה' לשדר לן מר משיח לפי תומו יחסוף כחול שכי אז יאמרו גאולי . יתוכי יתכינן על ארצנו ועל נחלת הכותינו כנכתה עיר על תלה ירושלם דדא'כה ונקומה ונעלה . הדר חמד אלהים לחוות כנועם המקדש המעו והכית ימלא הכבוד מחוסף שכינת עוו כימי עולם וכשנים קדמוניות הדריה וזיויה שופריה וחיליה . אבי"ר :

הכ"ד צעירי לאן קדשים החותמים פה **ליוורנו** יע"א כשליה חדש שנט שנת את האלהים **ירא** ואת מלותיו שמור לש"ק :

הצעיר **אברהם ברוך פיפירנו** ס"ט
 כאן עומר ומשרת וסופר הק"ק

ע"ה יצחק חיים
 נונים אלוארינגה
 ס"ט

ע"ה **אברהם טולוסא** ס"ט

הקדמת החכם המדפיס

גדולים מעשי בני ברכ' דרכנו דפקיע שמייהו המה הנכודים . מאן דחמא חמא מכתב אלהים חרות על הלוחות לתורה ולתורה לחם ש"ד הפחות והסגנים לחם אכירים . אשר כוננו אצבעות כמלור וכמלוק מכל מדי דמיטב הא לחמא עניא מה דרכו של עני כפרוסה פרום מההנה פרום מיראה על מל'ות ומרורים . ולאנסו כלמא נשמה מים שאין להם לוף לופים אמרום מה מתוק מדבש וסכן חררים . הלה המלות והחקים והמשפטים שמים מר למתוק קנה וקמון נרדים עם כפרים . תורה מונחת בקרן זיית זה שבתו הבית מהאנף לפני כל יראה וכל ימלא כשוקים וכרחובות לרעות כנגים וללקוט שואנים מקום נהרים יאורים . ויהי השמא לכוא עורנו מחיית כותמתו על משמרתו יעמוד נר דלוק למעלה מראשותיו לופה ומביט דור דור ודורשיו דור דור וחמיו כלם ההובים כלם כרורים . זה חלקו מכל עמלו על פת לחם יפסע בפאת מטה וכדמסק ערש ושבע ילין טכיל יו"ם ומחוסר כפורים :

איכו השתא עינינו נלכח יכישו הלך הלכו האישים ראזונים כמלאכים קאירים ומזורים . שטו העס ולקטו לקוטי כתר לקוטי נס בין העמרים . חטי מנית ופנן שמיים וסלמות ויונות ועסיסים וכרורים . לאכול לשבעה ולמכסה עתיק הלגישות והרדדים ויפת לו הדרים . לא זו אף זו כל יור' למינו טיולים ורקודים אף גילת ורנן אדם מועד' לשלום כתיף וככנור כשמהה וכסירים . שמים לילות כימים למלאות כרסם ויני כישו משתה שמנים משתה שמרים . ויין חמר מלא מסך כחומם יסית את משמיהם כתנור כזערה עד שתהא שלהבת עולה על כפי נשרים . ויזר סמוך הוא השליט על הארץ הוא המסכיר לכל עם הארץ פנים שחוקת פנים מסכירות כסכר אשר הם סוכרים . ואזר הנוף לא פלס מדורתו אז ועלים הלה וכחש רלוח ונאף ונותרא כביתא ולחם סתרים . והבית ימלא עשן הכלל דגמלי המל שיש בו חטא ואדם אין משתה מיאם מראהו ותוארו, תעובד רורתו ויזא נמשל כבהמות ממשונות הריות מהררי נמרים . זה דרכם כסל למו עד אשר יעבור הילדות והשחרות כן בני הנעורים . ויהי כי החל האדם לעלות כמעלות ימי חיי הכלו יתן כבים עינו לכנור כשפר הן והנפש לא תמלא מחרוץ ומשו דהכא עריכ' אשר עבדו כהם כשך חמרים חמרים . לילה כיום יאיר כחשכה כהורה גולה ומטלטל מחצר לחצר מלך לעיר לטרופ טרף להביא כאשר תענה הדבורים . ועוד ידו נטייה לכדוק כחשכנותיו ספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפני קל קנא וקל קולמוס' לא יסוקט ולא ינוח כמאזנים לעלות הלכות טוען ונטען אשם גוליות אשם מעילות מפי ספרים ומפי סופרים . וכין דא לרא הומן כונד חלף הלך לו ללל במים אדירים והעלה כידו חרש כנכל יוצרים . הנה באה ונהיתה סיכוחא כלילא דחילפי וימן סחורים ומלא לכנים כח'הנים השוערים . כי כרע כרע כחורא עד שיתשקקו החליות כל הולך על גחון ידכא ישח מירתת כליה נוסיה מסתמך ואזיל חוטר'ה לידא ומלא לקבדה פלע וחבורה חכלים חללים יורים . זה יאמר לה' אני וזה יקרא בשם יעקב לאמר היה אלוה עושי אלה ואלוה אל אישי הראשון כחמנון ובתעלה בני ממרורים . חסריה לנגבא נפשיה לשלמנא נקיש כנוי אשר דקדק עשה ותורת אלהיו לא עוב מוכתר כנמוסו כתי הנפש והקסורים :

הן אלה קנות דרכי נכד כעלמא' אשר לא עם אל לנו עודנו כדכו הוא הנורא היוצר והעושה המאיר לארץ ולדרים . וזהו דרך שכנסה לסטיה המטיס עקלקלותם לזמות ולא סדרים . רכים חללים רוכב' דאוכשי עם כרע נפל שכב המונים המונים עדרים עדרים . כשמת אלוה יאכדו רוח אלהים בקרבם חלף הלך הן כעודם חיים וקיימים חיי נשרים . סר ללם מעליהם, והדבר אין בהם, כהמה המה להם, מחית כשר חי אכרים אכרים . כריך רחמנא דהיב לן אהד מעיר ואשים מתשפחה מעטן מן המעטן שנים שלשה נרצרים . אשר כח כהם לעמוד כהיכל מלך מש"ע לאחוז כדגל התורה והמלות מאירים ומזורים . לדכא תחת רגלם כל אשירי ארץ הקנאה והתאווה והכבוד הנאהבים והנעימים ככשפיהם הרבים חוברי חכמים . המה יושבי אהלים מרשעים שמעמים סוכתים הוגי דת קדושים מעולפת ספירים . דולים ומשקים מתודתם של ראזונים נהרי נחלי דבש וחמאה כורם מים ככירים . כמחוקק כמשענותם כאר מים חיים כאר חפרוה שרים . לתת לשתיים ערמה ואיש נכוב ולב נמהרים . כל מאן דעבד לחם רב אשר לא יכול לבן של אחרונים כמחט סדקית בין המלרים . כפטום יפוצן פתות איתו פתים כרוח מבינתם כשכר אשר הם שוכרים . זאת המכונה וזאת הנחלה אשר חלק ה' בכנה עשר דעות אלוה חמודות הרב המובהק ד"מ ור"מ כעוהר' **אברהם אנקאווא** מדי עבדו כמח"ק זה ואני כער ורך היום כמה שנים אשור האיש לטוב וכור אוכרנו הוד' הודו והדרו כרה'טים כשקתות המים הן הנה אהלי תורה לפעית לזנים וכריחים כדוכים ותמרים . וזכה ומוכה לישראל כספריו הנחמדים מינים ממינים אשר הוגיה לזור כמח"ק זה תורה יוצאת כהינומא ויתן אוכל כערים . כרם האידנא יתוכי יתכין כרוכי מרכינן אשר זכני ה' לפתוח פתח טוב למען דפוס את בני ישראל כביתו וכחומותיו הני ספרי דכי רב ולחלקם לכל המון ישראל לקרוב ולרחוק מדינה ומדינה ועיר ועיר מאה שפרים . אז ראה ויספרה הבינה וגם חקרה האובינו אברהם יורני ויהמר לי למען עשות כיום הזה להדפיס אור יקרות ספר **זבחי שלמים** אשר לו הביאנו פתח חדריו וכדעת חדרים . אז אמרתי הנה באתי זבחי שלמים עלי היום שלמתי נדרים . לעשות רגוע חפנתי להדפיס האי ספרא כד' דעיה **הלכות שחיטה לרבינו הרמב"ם** מנדולי

כסף אחר כסף לרוך כעליל לארץ ועוד דינים מלוקטים אחרונים שמי פירות טובות להרב המזכה הנו' כמין שמי טפי מרגליות כשני עפרים, ונוסף עליהם ספר **מגיד מישנה** כ'אן שנה רבי הרב הגדול כמורה"ר **יהודה אלכלאי** זלה"ה את הכל עשה יפה בעטו' חוכתי ואעשה לכל הקרב הקרב אל הס' הקדוש הזה אל יתמה על החפץ אם ראה יראה שביקרי רכי לענותנותיה למען עשות פירוטיו הנחמדים למעלה ופירוש מגיד משנה למטה כי הן קדם כאו דברי אהובינו אברהם על הדבר הנה מחוורים ומכוררים, ויורני ויהמר לי השמר פן ואל תקן את פירושי נגד שני עליון כי הם למטה כשפל המדרגה ופירוש מגיד משנה על ראשי עטרות, ויהי כבוא הספר לידיו והתחלנו להתעסק בו ולזו ספריים . כהפכה קערה על פיה ליתן את הנתינים למטה למעלן ואת הנתינים למעלה למטה נגד רלון אהובינו וכנד דברות קדשו והזכרותיו מעי'דים ומזורים . לדבר הזה יסלח אדוני אברהם כי הוא וכסאו נקיים וגם אנחנו אם שנינו ה' יכפר כי שגגה היא וחטאתי נגדי נגד רלונתי הכפורים . ועוד זאת כי עשה שאינו זוכה כווכה שכספלינו זכר לנו להפעלות על ספרו הנחמד ממדבר קדמות דברות שמים אמירה רכה קלה כמות שהיא ממני יאזו ככו'סין קול ענות חלושה כקול הסירים . ויהי כרהותו כי וחלתי וזירא מאן עייל בר נפחא כאתרא דיוקוקין כדורא וכיעורין . אחת דבר כקדשו מלתי דלית כך קדים אמרה והניסותי ידי על הצוערים . אז אמרתי זאת חוכתי ואעשה מפני היראה ומפני הכבוד להשיב אמרים . ועם כי כביתו אין לחם ואין שמלה חלוק שאין בו אמרא עמוס כלזכו לעני שפה ולשון נמרים . מלות האב על הכן אל כל אשר יחשוך יטנו ומי כאהובנו אברהם כקי כהטיה כמתק ודשן עדיו לחוק ידים רעות להחיות פגרים . אנא דאמרי ויחולו על ראש דיק כרכות שמים מעל מתעלת הכרכה ודוב שלום עד כי יבוא שילה לקרוא לכסיום דרוך ולאסורים :

כיום החו"פ ליוורנו יע"א י"כ לחדש אדר התרי"ח

ע"ה אליהו בן אמוזג ס"ט

הקדמת הרב המחבר

יגיל הלג יושח הקולמוס ידידי כראותם שנס בעת גלותם וטלטולם עדיין קצת כח כהם לתפוס הספר בידו וללמוד ממנו
 היום שכל ימי נגלתי בתפוקי כעושר וכבוד ולעת עתה ה'ין כי יכולת לעמוד עמידה סמוכה מהליה
 לחזור לעבודתי עבודת ה' על התורה ועל העבודה כעלה וקדם וד'ין גרמא דעז'רהה ומי יתן ויכתוב מלי כספר ויוחקו וה'
אברהם
 בך את

*** אין** אדם נתפס על צערו המור ואמר • קול קורא במדבר ושער כשרו סמר • תמוה יתמה כראותו כי נכסוף נכספתי לעשות לי
 שם כשם הגדולים וקרא זה אל זה ואמר • ה'שכ כס'פי שוכרו כלדו הוא **יכסף אחר** הורדנו כידינו נקי כעמר •
 כי אמרתי הולי כזכות זה מזה בחזרת השפיע המגיע לכתפיים עד אחר לדון הומר • **אברהם**
 ויסקול

*** ברם** דא עקא כי טלטלני ה' טלטלה נכר • במקומות אשר לא מצאתי את קלי חבר • מחסרון ספרים אשר אין להם למלאות ולרוות
 מצאויי בעמדי על דברי רבינו לדייק ולדקדק בו כפי אשר הוא נמיר וסכיר • ולפוטרו כלא כלום אי אפשר כי אמרתי מן הסתם
 ניחא ליה לרבינו לקבוע ישיבה על ה' **הי"ד** החוקה פרקי הלכות שחיטה ידידי ומשמיא יהב יהכי האוכל לראש משכיר • על כן אמרתי
 ככסף אחר הוריד בידו לשכור אוכל הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם **אברהם**

*** ראשון** לזיון מדי עובדי על עיר תהלה **קצמטינא** יע"א שם נמצא חמדה נחזה בכיתו של שוחט אחד משוחטי מתא ה"ה
 מהרב הגדול מעון ומגדול כמוהר"ר **יהודה אלכלראין**
 ר' יצחק גז הי"ו ספר אחד כת' **הרמב"ם** יע"א וזה שמו אשר קרא לו **מגיד משנה** לקבוע לימודי כי"ד פרקים הנו'
 ויע"א על הי"ד פרקי שחיטה של רבינו **הרמב"ם** יע"א וזה שמו אשר קרא לו **מגיד משנה** לקבוע לימודי כי"ד פרקים הנו'
 וכנהג לי בחלופין מאת השוחט הלו **הרמב"ם** יע"א וזה שמו אשר קרא לו **מגיד משנה** לקבוע לימודי כי"ד פרקים הנו'
 כמשלש חדשים והבאתי בתורת הלואה קצת ספרים הנמצאים להם כמדת **רפאל** כחות ימים שם **טובייאנא** הי"ו אחיו של הרב הכולל
 והכולל טובייאנא דחביתי נחמד ככל פלפלא חריפא כמוהר"ר **רפאל** כחות ימים שם **טובייאנא** הי"ו אחיו של הרב הכולל
 ר"מ כמוהר"ר **יצחק טובייאנא** הי"ו ומה שחדשתי **הגילתי** על ספר חולי הכפרה כעד גלותי ואל **נעריי** וישב **אברהם**
 פרקים מ"ג

*** הן** היום ער כה עורני ה' ובאתי לעיר תהלה **תלמסאן** יע"א אשר כה קבור מר זקנינו נזר המשפחה הרב הקדוש המפורסם
 כמוהר"ר **אפרים אנקאווא** יע"א וכנו הרב הגדול מעון ומגדול כמוהר"ר **שלמה** יע"א וכל
 ש"ר כנו וכ"ב **הקבורים** עמו יע"א ושם נתיישבתי קרוב לג' שנים וחזרתי **ללימודי**
 לראות אם אוכל לגמור סהרית הי"ד פרקים של הרמב"ם ולא מצאתי להם שום ספר כי הם דוקא תלמודים וזית יוסף והרמב"ם אל קצת
 יחידים לפי שמכיון שעברו עליהם מים הזדונוים מקו"ל ששאלו והיו כגלות מרחי אל דחי להפ"ץ עד כדון הפילו אחר שחזרו ונתיישבו
 נמצאו עליונים למטה ותחתונים למעלה קמא בר קמא ה'ין משני ע"ו לומר כי זהו קיום והשגחה דגל תורתנו הקדושה ולהיות להם
הכסף מוצא ה'ין רעהו יעזרו להחזיר העטרה ליושנה כמאז וקדם שהעיר הזהת היא היתה נותנת חיים לכל הנפיה והשתא מיהא נגרות
 אחר נערותיה ואין ה'ין מהם שם על לב כעו"ר • וכדי שלא להניח הדבר חסר אמרתי יהיה מה שהיה הגמור כפי וכלתי אשי'
 ע"י הספרים הנמצאים ולא הניח הכיס ריקם מהכסף ואם תם הכסף אז ויקם **אברהם**

*** מצוה** נקראת על שם נומרה כי רהיתי ונתון אל לבי שכל דיני שחיטות וטרסיות רכ'ו כמו רכ'ו מליחותן יש מהן דכדרי הרהטונים
 מן הש"ס ופוסקים • ויש מה שחדשו מליחותן הנהטונים ורובן ככולן שקלן מרן מלכא רבינו כמוהר"ר **יוסף קארו**
 ויע"א רבינו **משה** הקרה מור"ם סכיב חונה עליו הכל מוכרע ועומד מהם כפלט ומאזני דקק ע"י דקים דקים • ויש תוספות אחרים מנהגים
 ויש אחר הוסיפו רבנן המגורשים מקאטטילי'א מהנהטונים שכל דבריהם כנחלי הש וויקים • ויש תוספות אחרים מנהגים
 אחרים אשר הוסיפו רבנים מפורסמים כהוראה ח"ור עו"ר **פאם** יע"א ועו"ר **מקנאם** דינים שהם היו כנגד הכרעת מרן הם
מערב הפנימי בין להקל בין להחמיר הנם הם **תמצא הרבה**
 לידם ה'יה מליחות חדש סומכים על דעתן הן מסיבת חסרון הספרים שאין להם הן מחמת עצלות הן מצד שיש כעו"ר כמה שוחטים
 ומומחין שתיקרו ה'ין ת"ח ראשונים כ"ה שלגורו מלכה זאח עם דברי מרן וחושנים כדעתם שהן נהונים על כן ה'ין נותנים לב לאכול על
 כל דבר חדש יבא לידם כותיקים • על כן נתתי אל לבי להספ כל הדעות ע"כ הלכה והלכה כשם אומרה וכפרט כי אנה ה' לדי ספר
 ה' כת'י הנקרה ונחי רבון מהרב הכולל זר"ק כמוהר"ר **שלמה אבן צור** ז"ל אשר הוא כבר קדמני כאסיפה זאת ועל פיו
 סמכתי כרובי הלכות אשר אספתי בספרי זה הנקרה **זבחים שלמים** ואמרתי הדבר כשם
 אומרנו כאשר תראה על כל הלכה אמרתיו נש'קים • וגם לרבות סדר הנט ע"ס הלפא **זבחים שלמים** ואתה ע"ד שטעה הרב
 כעל זכור להכרה ח"ג כחוספת נפך שהוספתי עליו וכסופו סדר החליק מוע"ן מכתבי הקדש הרבנים הגדולים קדושי עליון כמוהר"ר
יהודה ז' עטר ז' יעקב אבן צור יע"א להיות הספר הזה שלם ביד כל מורה הוראה ויוש"ר **אברהם**
 הוהלים • ויהל

*** את** פה לא התסוף מלכרר מאכח המגיע לכתפיים אשר הניעני מטובות הק"ק **תלמסאן** יע"א מכל יחידיה וככבדיה ככל עת
 ונגע זכרם מתוק כפי מאותן שלש שנים שיבכתי שם וקבכתי שם ישיבה **עין החיים** והיו לי ד'
 תלמידים נחמדים לומדים עמי לילה ויום ותל"ית כי שנים מהם נעשו ראומים ה"ה החכם השלם הותיק **עין החיים** והיו לי ד'
נתן אסאייג הי"ו והחכם השלם הותיק כמה"ר **חיים ברייח** הי"ו וגם אותן שנים אחרים תלמידי חכמים חשובים ה'י'
 נקדש ה"ה הכח"ון תפארת כחורים **מסעוד בן יצו** הי"ו
 והכ"ה הכח"ון החכם ונכון כה"ר **מסעוד בן סוסאן** הי"ו יה"ר ששמע ונתכבד מטוב **מסעוד בן יצו** הי"ו
 שלום ויתכרכו מפי עליון מקור **מסעוד בן סוסאן** הי"ו יה"ר ששמע ונתכבד מטוב **מסעוד בן יצו** הי"ו
 הוא וחבריו ס' **יהודה אבודרהם** הי"ו ואח כל יחיד העיר וכפרט החכמים הנכבדים שכולם שוים לטובה ואי אפשר לי
 לפרט א' ולהניח **שמואל קארסינטי** ואחיו יד'ין מעלת החכם השלם והכולל סו"הר נעים ומירות ישראל כמוהר"ר **יוסף** הי"ו וכניהם
 הנחמדים ה"ה יד'ין החכם הותיק כה"ר **אליעזר** הי"ו ויד'ין הנכיר **שמואל קארסינטי** ואחיו יד'ין מעלת החכם השלם והכולל סו"הר נעים ומירות ישראל כמוהר"ר **יוסף** הי"ו וכניהם
 השלם

השם כמו"ר **משה שרביט** הי"ו ואחיו יוד"ן הנכיר וחשוב המ"ן סי' מימון הי"ו ויל"ן הנכירים וחשובים דליני די קונסיסטוריא הנכון וח' סי' ויל"ן הנכין וחשוב סי' נתן בן מאיר הי"ו וכניו היקרים אברהם ואחיו הי"ו יעקב כלפון ויל"ן הנכיר וחשוב סי' סאלם בן יצו עקנין וכניו הי"ו והיקר חתנו סי' יעקב שוראקי הי"ו ויל"ן הנכון וח' סי' ישועה צולטאן הי"ו וכניו הי"ו חיים בן עקנין סערון הי"ו והזקן הכשר ככד וחשוב סי' ישראל ברי"ח הי"ו וכניו היקרים סי' משה ושם טוב ויל"ן הנכון וח' סי' אברהם סעיד אסקסיק ואברהם יצחק חגויל וכניו הי"ו ויהושע אחיו המ"ן סי' משה חיים סי' שוראקי הי"ו והיקר וחשוב המ"ן סי' בן יצו מרדכי צולטאן הי"ו ואחיו סי' חיים סי' משה עייאש הי"ו והיקר וחשוב סי' יוסף אתוואתי סי' יהודה הלוי הי"ו והיקר המ"ן סי' חיים ונסים גנאסיא הי"ו ויל"ן היקר החכם הותיק כהה"ר אברהם התלמיד ונעים יעקב אסכאג הי"ו וכניו יוסף צולטאן הי"ו והיקר וחשוב סי' בחור למדיוני הי"ו והיקר וחשוב המ"ן סי' ענאני הי"ו והזקן הכשר המ"ן סי' שלם לקבי הי"ו וכניו נסים ויהודה הי"ו והיקר וח' הוד אתוואתי הי"ו וכניו הי"ו חך זה היום קייתי שיקויים כהם מקדא שכתוב ויתן לך את כרכת

נא לשון בקשה אחי וכניו וברכות יעטו להאי קהלא קדישא אשר אני יושב בתוכם **ק"ק למעסכר** יע"א כל נכירים ויחידים ה' עליהם יחיו אכ"ר . הלא הם הנניד המעולה איש נכון וחכם סי' עמרם הנעים נסים הי"ו **צדמון** אכ"ר . והזקן הנכד החכם הותיק סי' אליהו הי"ו וכניו הנחמד התלמיד הנכבד איש נכון וחכם סי' **יעקב אמסלם** לכתפיים מהאנשים האלה שלמים וטובים ואחיו הי"ו אכ"ר . ומה אומר מה אדבר משבח המנוע לשמים ולבריות ענינים נסתרים שאינן נלויים כ"א לפני משה שני לנתרות הזהב קומיסר דליני די קונסיסטוריא כעיר למעסכר יע"א ה"ה הנכירים הרמים משכילים וכנונים הל"ו סי' **יעקב בן חיון** הי"ו בר אהרן כ"ג וסי' **יעקב אביקצין** הי"ו בר משה כ"ג אכ"ר קייתי לאל שיברכו ככרכת המשולשת בתורה אמן כ"ר . והמת אנדי נם מטובות האנשים הללו ומהתנתם ה"ה הנכיר המרום הנכון וחשוב סי' **שמואל אתוואתי** הי"ו וכניו יחידו הנכ"ן אברהם סי' **משה וואזאנא** עמו השם הטוב הזהב טהור הי"ו ואחיו השני נעים ומירות נכון וחכם נחמד וטוב סי' **מרדכי** הי"ו וכניו יחידו הנכ"ן אברהם סי' **משה וואזאנא** הי"ו . וברכות לראש לדיק בעל אכסניא גאב המשכיל וחשוב סי' **יצחק** הי"ו יה"ר שיהיו ב"טאן הי"ו וכניו יחידו מסעוד הי"ו ואחיו היקר סי' **מרדכי** הי"ו וכניו יחידו **שלמה** המרום יקר ונעלה המשכיל וכנון סי' **מכלוף אטרומאן** הי"ו וכניו הנעימים הנכ"ן אכ"ר . נם לרבות זרע ואריכו ימים **אטרומאן** הי"ו ואח' **אברהם** הי"ו והמשכיל וחשוב סי' **מכלוף בן חמו** וחשוב סי' **ישועה בועזין** הי"ו . והיקר המשכיל וכנון סי' **ברוך אזאווזי** והמשכיל וכנון אהב טהור וכניו הי"ו . והיקר **שמעון צבאח** הי"ו והיקר המשכיל וכנון סי' **אהרן כלפון** הי"ו והיקר המ"ן סי' **יוסף ויצאל** הי"ו והיקר נניד החכמה הקדושה של נמילות חסדים ה' עליהם יחיו ויעזרם על דבר כבוד שמו אכ"ר . והיקר סי' **מרדכי מרסיאנו** וכניו הי"ו והיקר המ"ן סי' **אליהו הצרפתי** הי"ו וכניו יחידו מסעוד הי"ו . והיקר סי' **שלם אצבאן** הי"ו והיקר סי' **אליהו סידון** וכניו אברהם כנו הי"ו ואחיו היקר סי' **משה ויחייא** הי"ו והיקר סי' **יעקב בן חמו** הי"ו והמ"ן **מכלוף יוסף בן חיון** הי"ו והיקר **סלימאן בן חיון** הי"ו וה"ר **שלמה בן חיון** הי"ו וה"ר **דוד הלוי בן חיון** הי"ו וה"ר **יעקב בן חיון הנק עגו** הי"ו :

קוה קייתי לאל לנכד האי קהלא קדישא של אנשי העי"ת **תיטוואן** יע"א הנמלאים ככאן העיר הזאת . ראשון לל"ין הנכון וחשוב סי' **אברהם אזולאי** וכניו **יוסף הלוי** כר שם טוב הי"ו וכניו הי"ו . **חיים אזולאי** הי"ו והחשוב המ"ן סי' **שמואל חסאן** הי"ו בר משה המעולה המ"ן זר"ק סי' **יהושע הלוי** הי"ו והחשוב סי' **מנחם חרידא** הי"ו וכניו ותורו הי"ו והחשוב והחשוב המ"ן סי' **יהודה פארינטזי** הי"ו והחשוב המ"ן סי' **מסעוד בן טאטא** הי"ו וכניו הי"ו והחשוב הי"ו והחשוב סי' **אברהם אבורדהם** הי"ו וסי' **מנחם אבורדהם** וכניו . **אבורדהם** וכניו אהכ"ן הנכון סי' **ר"ק סי' ראובן אבן צור** הי"ו והחשוב **פארינטזי** הי"ו והנכ"ן המשכיל **שמואל ברנ"לון** הי"ו והחשוב סי' **יעקב פאלאג'י** הי"ו והנכ"ן **אברהם פארינטזי** הי"ו והחשוב ומעולה הנכון

הנכון ומשכח סי' אברהם פאריינטי
אפרים והכבוד החשוב המ'ון סי' יהודה
יוסף הלוי סי' ומכור סי' יהודה
יוסף סי' והיקר סי' מריכס כמה'ר יעקב
הותיק ירא' ה' מריכס כמה'ר יעקב
משה פארדיא סי' והמת הגיד כי
העפי' כ חובב רמיה על לכתוב הגיד כי
זכיתי וחדשתי בה במה ובמה ממה שהורגי מ"ה
וקראתיכו בשם זבחים שלמים לשת
וטריפות הן מלך לשת סיבות הן מלך שהוא כלול
הכנים בני מרדכי וישראל וחיים רחמים כי ידעתי כי'ני שכתיר הוזה מורק ובוטף עונותי והי'ל לכפרה כקרבן זכמים . קוימי לאל כי
בקשתי מאל מרדכי וישראל וחיים רחמים עליו על ידי' אחי חמודי וכן וכשא' פנים ירא' ה' מרסס החכם השלם
הותיק כמה'ר עמרם אנקאווא וכינוי החכמים השלמים כהה' מרדכי ויעקב ומסעוד ה'יו' אכ"ר
לחזור עמרה לוחסה כמה'ר וקדם כקרבן גיחושים .
לאשריהם ישראל ורוק חוטרה האורח אשיקריה קאי כי הם זרע כרך ויברך

אמת סי' והטור . והיקרים תפארת כחורים . מרדכי ואהרן
הג'יד כמה מעלות טובות כרכ חל'א ורכ חס'ד'ה לבית מר חמי'ה מעלת ידי' הנכיר המרום איש חיל רב פעלים הנכון וחשוב
סי' אברהם בן יצו סי' והטור השני ידי' הרב הכולל סו' הר כמה'ר יהודה
השלישי אור העין איש ער וגדול נכון לחס עדיף מחכם סי' חיים ה'יו' וכינוי תפארת כחורים
ה'יו' אכ"ר . גם לרבות הכנים בני בני היג'ר והכור לאברהם מהלכת
סי' אברהם בן יצו סי' עקב לעסרי ה'יו' וכינוי סי' אברהם לקנוי ה'יו' והנכיר המרום הנכון
מכרת הקונסים סוואר אשר עס כשיר שהלה והרא'ן יע'א סי' אברהם לקנוי ה'יו' והנכיר המרום הנכון
לגס ולתלה בתכם הותיק סי' יעקב לשם זכרונם וישראל וחיים רחמים עליו על ידי' אחי חמודי וכן וכשא' פנים ירא' ה' מרסס החכם השלם
ה'יו' והנכיר המעולה לשם ולתלה הנכון ומכס סי' אברהם לקנוי ה'יו' והנכיר המרום הנכון
זכינו כחורי חמד ה'ה שמעון ושמואל ויהודה כרובי אברהם ומשה ומנחם סי' יצחק
ומשכח סי' מסעוד טאטא ה'יו' ואחי המו'ן סי' אברהם ומשה ומנחם יד'ן מעלת
בן סי' . וחסה יתירה נודעת להכת ה' אהבת התורה ון וישר ה'ה

הרב הכולל סו' הר כמה'ר יעקב למדינו ה'יו' אכ"ר . והנכיר המרום הנכון
ה'יו' והנכיר המעולה לשם ולתלה הנכון ומכס סי' אברהם לקנוי ה'יו' והנכיר המרום הנכון
זכינו כחורי חמד ה'ה שמעון ושמואל ויהודה כרובי אברהם ומשה ומנחם סי' יצחק
ומשכח סי' מסעוד טאטא ה'יו' ואחי המו'ן סי' אברהם ומשה ומנחם יד'ן מעלת
בן סי' . וחסה יתירה נודעת להכת ה' אהבת התורה ון וישר ה'ה
הרב הכולל סו' הר כמה'ר יעקב למדינו ה'יו' אכ"ר . והנכיר המרום הנכון
ה'יו' והנכיר המעולה לשם ולתלה הנכון ומכס סי' אברהם לקנוי ה'יו' והנכיר המרום הנכון
זכינו כחורי חמד ה'ה שמעון ושמואל ויהודה כרובי אברהם ומשה ומנחם סי' יצחק
ומשכח סי' מסעוד טאטא ה'יו' ואחי המו'ן סי' אברהם ומשה ומנחם יד'ן מעלת
בן סי' . וחסה יתירה נודעת להכת ה' אהבת התורה ון וישר ה'ה

הנכון ומשכח סי' אברהם פאריינטי
אפרים והכבוד החשוב המ'ון סי' יהודה
יוסף הלוי סי' ומכור סי' יהודה
יוסף סי' והיקר סי' מריכס כמה'ר יעקב
הותיק ירא' ה' מריכס כמה'ר יעקב
משה פארדיא סי' והמת הגיד כי
העפי' כ חובב רמיה על לכתוב הגיד כי
זכיתי וחדשתי בה במה ובמה ממה שהורגי מ"ה
וקראתיכו בשם זבחים שלמים לשת
וטריפות הן מלך לשת סיבות הן מלך שהוא כלול
הכנים בני מרדכי וישראל וחיים רחמים כי ידעתי כי'ני שכתיר הוזה מורק ובוטף עונותי והי'ל לכפרה כקרבן זכמים . קוימי לאל כי
בקשתי מאל מרדכי וישראל וחיים רחמים עליו על ידי' אחי חמודי וכן וכשא' פנים ירא' ה' מרסס החכם השלם
הותיק כמה'ר עמרם אנקאווא וכינוי החכמים השלמים כהה' מרדכי ויעקב ומסעוד ה'יו' אכ"ר
לחזור עמרה לוחסה כמה'ר וקדם כקרבן גיחושים .
לאשריהם ישראל ורוק חוטרה האורח אשיקריה קאי כי הם זרע כרך ויברך

הקדמת הרב המחבר

סי' מרדכי לקנווי הי"ו והזקן וחשוב נכון לחס סי' ישראל כביצא הי"ו והנכיר המשכיל וחשוב סי' שמואל ככוש"ק אכ"ר - ואחרון חביב כביצא הי"ו ה"ת יפקדהו יום טוב אבירגיל הי"ו וכניו הי"ו וידין אובס טהור לב הנכירים הרמים נכון עדיף מחכס סי' מסעור הי"ו וכניהס הי"ו אכ"ר :

* ובכלל הכרעה יכורכו כל קהל הע"ת מוסתגאנם יע"א וכראש ידין אהוב לשמים ולכריות רצ"ו ור"ק הנכיר המרוחס המשכיל וחשוב סי' שלמה וידינו מעלת הרב הצרפתי הי"ו ה"ת יפקדהו ככניס זש"ק ולהיות לו סס כשם הגדולים כל ימי חייו אכ"ר . הי"ו וכניו הנעימים ה"ה ידין החכס השלם והכולל פלפלא חריףא כמוהר"ר יהודה הי"ו וידין כמוהר"ר השלם כהה"ר מכלוף הי"ו . נס לרבות ידין החכס השלם והכולל נחמד ככל כמוהר"ר החכס הי"ו . וידינו הנכיר המרוחס המ"ן סי' מכלוף אטרומאן הי"ו ור"ק מסעור אחיו הי"ו . והנכיר וחשוב המ"ן סי' ברוך בן גיגי הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' משה ונכיו הי"ו . והנכיר וחשוב המ"ן סי' משה הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' אברהם הי"ו והנכיר וחשוב מתתיה הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' ברוך בן משה הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' שולאל הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' רוד הלוי וואלינסי ואחיו הי"ו ומשה הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' יסועה סמאזא הי"ו . ואחרון חביב ה"ה כנו הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' אברהם הכהן הי"ו . נס לרבות כל ימידי הקהל העיר ההיא כל אחד כפי מעלתו ולכרכס את

* וגם לרבות טוב האנשים הללו ימידי הק"ק סעידא יע"א ה' עליהם יחיו אכ"ר . ראשון כקדש נהדר הא"ס ידין החשוב ומעולה ירא אלהים וסר מרע הנכון וחכס זרע קדש סי' אליהו שוראקי הי"ו וכניו יחידו הי"ו . וזני כקדש ידין אהובי וחביבי זרע קדש הנכון וחכס רצ"ו סי' מרדכי הי"ו וידין הנכיר וחשוב סי' יוסף אלמאליח הי"ו ואחיו ידין ורוחי החכס השלם הותיק כמוה"ר יעקב הי"ו והאיתן אותו לדיק הרב המופלא המפורסם כנגלה ובגסתר כמוהר"ר החשוב סי' עיוש הי"ו כניו מכלוף אטרומון הי"ו והחשוב המ"ן סי' חיים יהודה אטרומון הי"ו ומעולה הנכיר מכלוף הי"ו ומכירו סי' מכלוף הי"ו וכניו הי"ו והחכס השלם סקריון הי"ו והחשוב ומעולה הנכיר סי' מנחם נהון הי"ו והיקר המ"ן סי' יוסף בן חמו הי"ו והחכס הותיק בן חמו הי"ו וכניו חמודו כה"ר יוסף אמסלם ואחיו הי"ו והיקר החכס הי"ו והכניו הזקן ר' יוסף אסאייג הי"ו והיקר המ"ן סי' שלום גמור וכניו הי"ו . והיקר המ"ן ר' מימון הי"ו והחכס ר' אברהם אמסלם הי"ו או נהיה הי"ו . ואחיו והיקר המ"ן ר' שלמה צ'ארמון הי"ו הי"ו וכניו המ"ן סי' יוסף אסאייג הי"ו והחכס השלם כה"ר מימון הי"ו והחכס ר' אברהם אמסלם הי"ו וידין החכס השלם יצחק אנהיה הי"ו . ואחיו והיקר המ"ן ר' שלמה צ'ארמון הי"ו הי"ו וכניו המ"ן סי' יוסף אסאייג הי"ו והחכס השלם יצחק אנהיה הי"ו . ואחיו והיקר המ"ן ר' שלמה צ'ארמון הי"ו הי"ו וכניו המ"ן סי' יוסף אסאייג הי"ו והחכס השלם שלום עמיאל זכ"ק כמוה"ר משה הלוי הי"ו וכניו חמודו הי"ו והיקר המ"ן שמואל הי"ו וידין החכס השלם יע"א שיתכרכו בתשלומי כפל אכ"ר :

* וברכה לראש משכ"ר להאי קהלא קדישא אשר בעיר תיאררת יע"א והס היחידים החשובים שבהם הראשון היקר החשוב המ"ן סי' שלמה בן הרום הי"ו והחשוב סי' יוסף בן פרג' הי"ו וידין החשוב ומעולה הנכון וחכס סי' יהודה בומנדיל הי"ו והיקר המ"ן סי' משה ובניו הי"ו . והיקר שלום אצבאן הי"ו וכניו הנעימים הי"ו . פרטוש הי"ו והיקר המ"ן סי' פרטוש פרטוש הי"ו והיקר המ"ן סי' רוד פרטוש הי"ו והיקר המ"ן סי' עמרם הי"ו ומק"ק של ע"ת כנו . מיטוואן יע"א הנכונים סס ה"ה ידין נסים לאסקר ואליהו הנכון וחכס סי' אברהם לעסרי הי"ו והחשוב המ"ן סי' חיים אבודרהם והנכור יונה אחיו הי"ו והחשוב המ"ן סי' משה אפלאו הי"ו והחשוב המשכיל סי' שלמה אימדילסי הי"ו והחשוב המ"ן סי' יוסף טוב אצאייג ידין וחשוב המ"ן סי' אהרן אצאייג הי"ו והחכס השלם הי"ו . ואחיו וחבירו החשוב-סי' יוסף אנקאווא הי"ו והכניו ואחיו הי"ו . והנכור המ"ן סי' אליהו נהון וחכירו הי"ו והחכס השלם הי"ו והנכיר וחשוב המ"ן סי' שמואל הכהן הי"ו והמשכיל נכנון אברהם הי"ו והחכס השלם הי"ו כ"ר . והחכס הותיק כמוה"ר אברהם אברהם הי"ו . ואלפון הי"ו וכניו סוטו הי"ו :

* אתא ה"ת ורבה איוה יחידים מק"ק פרנדא יע"א ה"ה הנכיר המ"ן סי' אהרן אמסלם ואביו יעקב הי"ו והחשוב סי' משה בן גיגי הי"ו ותתניו לוקחי כנותיו היקר מרדכי בן גיגי הי"ו וה"ר שמעון הי"ו והיקר רוד מקייץ הי"ו זריאובן כנו הי"ו והיקר בוסערא הי"ו והיקר יעקב בן מרג' הי"ו וה"ר יעקב אביקציץ הי"ו והיקר אליהו הי"ו והחכס השלם הי"ו והחכס ר' חאזיזא הי"ו והיקר ישועה סקריון הי"ו והיקר אפרויאט הי"ו והחכס השלם הי"ו . ואחיו וחכירו הי"ו . אברהם הי"ו והיקר מכלוף אמסלם הי"ו והיקר שמואל הי"ו והחכס השלם הי"ו . ואחיו וחכירו הי"ו . אבן יוניס הי"ו והיקר שלמה פרטוש הי"ו והנכור הי"ו :

הקדמת הרב המחבר

סוטו הי"ו • והנחור ויהמרו כלם מנן
אלעזר עמאר הי"ו • אברכה את ה' ככל עת ולקוות לו להגן עליהם מנן וזנה ככל עת
אברהם

קול לו קול אליו שראיתי רעה זו חולה באלו המקומות שמה בני אדם הותר להם לנבל בהמות על ידי מכת הקורנס כערלים ולהסתחר בהם לעשות קונטרסו עם הערלים ליתן להם כ"ך ליום ולא זו כלכד שהן עוברין על דת לעשות סחורה באיסורי הגזזה להכעיס (עין מרן כ"ד סי' ק"ו והט"ך והט"ו) שם ותרצה בעיניך) ולא שומעין ולא מקבלין עליהם דברי המורה להם לאסור ומתירין לעלמן ואין חוששין כלל. ועיני ראו ולא זר כמה מהן כיוצא בהן שמתו מיתה מסוכה רח"ל והגשאים חרה נסו לעולם נסוגו אחר סופם כאו לירי עוזי ואין חונן ואין מרחם עליהם כלל ועד כדון אלו הרהיין עדיין כסמיוצתם מטפסים ויורדין מלוכלכים כדם ולא לקחו מוסר. והי"ל לדון מעצמם מה ראו וחשבו על דעתם להשחית בהמות דרך הכוריות ע"י הכהת קורנס ומי נתן להם רשות להשחית כריות אשר ברא ה' בעולמו לכורך העולם. ועיין מ"ט הר"כ בית דוד כ"ד סי' נ"ח משם מהר"ם די כוטרין ו"ל ו"ל קלבים שמנבלים בהמתם לכתחלה למוכרה לגוי לבלתי פרוע סכר השחיטה ונאבילה הם חטאים כנפשות דעושין סחורה לכתחלה כדבר איסור וזה איסור דאורייתא ואין רשין לעבור על הדת כשכיל נוק ממון ועוד שנוגבים דעת הגויס המוכרים אותם כחוקת כשרה ועוד שמה ימכור לגוי כפיני ישראל ויחזור ישראל ויקנה מהגוי וראוי להתרות בהם דעברי אדאורייתא ודרכן ואם ימרו פי כ"ד רה"ו להענישם ככל מיני עונשין הן עונש נכסים שמחמת חמור ממון עבדי הן לאוסרן בכל מיני נדוי ושמחא עד יסוכו. ואפי' נודמן להם אין למוכרם אלא כדמים שקנהם ולא יותר עכ"ד. ועיין להרב בית יהודה סי' ט"ו שהפליג לאסור דכ"ו משם הרב שער הפרים וכ"כ הר"ט סי' י"ו משם כמה פוסקים יע"ש. ועדיפה מזה כתב הרשב"ץ ח"ג סי' רנ"ב דאם נודמה לו טריפה הסור למולחה ולהניחה עד שירויח בה שזו סחורה לכתחלה הלא מוכר מיד הם ימלא קונה אפי' כול הרבה יע"ש. והרב כ"ד הנו' דקדק מן הירושלמי פ"ג ממעשר שני דעבי רבה מהו למיכס נפור ומגבל דמיה בורע פשתן וה"ל נבלה יע"ש. עוד דקדק מ"ט רש"י ו"ל כשכת דף ע"ה שחט משום מ"י מייבי יע"ש והמעין במקורן של דברים יתורו היטב וע"כ רוב הפוסקים כתבו דהעושה דבר זה עובר אדאורייתא יע"ש ודוק. ועיין מ"ט כס' שערי אורה שהק' כתיב טוב ה' לכל ורחמיו ע"כ מעשיו ואם הוא מרחם הי"ך לזה לשחוט בהמה לאכילת אדם ואזה רחמיו יתברך. והשיב דכמעשה בראשית נסתכמה בהמה לשחטה לאכילת אדם והיא אמרה טוב שעי' תעלה במדרגת אדם שהוא בעל חי מדבר היודע ומכיר את ה' והשחיטה היא רחמים לה שיוצאת מתורת בהמה וכנגסת כמות אדם. ובדרך זו מיתתו של אדם חיים הוא לו שיעלה במדרגת מלאכים עכ"ל. ופי' הרב לח"ה ו"ל ונ"ל שזהו שאח"ל אני אמרתי הלהים אתם ובני עליון כלכם שאין אתם לריכס למיתה להיותכם ע"י המיתה במדרגת המלאכים כי מיד הייתם במדרגת המלאכים ובני עליון ועכשיו שחבלתם עלמכם אכן כאדם תמותון פי' ע"י המיתה תהיו במדרגת המלאכים וכל ימי חיכם עד יום המיתה תהיו במדרגת ויודוך כי תיטיב לך ותכוא עד דור אבותיו כי נפשו בחייו יכרך ויודוך כי תיטיב לך תכוא עד דור וגו' דהיינו אם יחייבם עד יום המיתה תהיו במדרגת ואם הדם שהוא ביקר שהוא הממון וישמן ויעט ולא יכין אחריתו חוי נמשל כבהמות אשר נדמו ומתו בלא שחיטה שלא נתקן בו מיד. וכמה צריך הדם לשמור נפשו לפי שהנפש שקולה בעולם כלו והמחבדה כ"מ כהילו אחד עולם שלם וע"כ אמרו רז"ל שנפשו של אדם משקלה תל"ב איסרין שהוא תכ"ל וקו"ל הי"ל תמיהה בהיותה משקל נשקלה להם ומה ענין הדמו הזה להיות ניתן כנוף האדם. ופירשתי לפק"ד דנפש אדם היא כמו חלה שהיא תרומת העסה והיא כדון מעשר וכמו שהעומר עשירית האיפה שהוא מנין תל"ב כילים דהיינו איפה ג' שאין וסאה ו' קבין וק"ד לוגין ולוג ו' כילים דוק ותשכח אשר אמר

אברהם

פועל ה' לו יכיתו בני דמד'לו חספא • וקרין ליה כספא • הדא ספרא יאי להו • ולכל חד מינייהו • לא יח'ס כמעיה • כי צריך הוא ליתב בדרעיה • הש"כר הוה תור משולש • ישכון באהלו ולבו יע'לן • ומובטח יהיה מבעל ההכטחה • שיהיה כבי' יות'ן משאת והרוחה • ויודק עליו מן הכריכה • דהבא פריכא • והכית ימלא • בני מעלי • ונחוי הנן • דכולי יומא טרחינן • למשכח בהמה • ביקרא ורחמא • ליתי רעיא מהימנא וסיעת מרחמיה • ונחמי התובי ותמהויה • בקיבין גליות אשר ורקא' פוד גדול כאפיקים ונאיות • לחדרי שכיות • לימא ויסעו מקאלתה • ויחטו ביטב'תא • עין רואה מקדש בני לתלפיות כדר וסוחרת • על פני מרומי קרת • וכל ישראל אצבים כנ'יות כדמה • יולאים בהיטמא • כנדי טס ורקמה • והו' יאמרו כגויס הגדיל ה' לעשות עם הלה עם אלהי

אברהם

כ"ד החו"פ **למעסכר** יע"א כסדר לישועתך קייתי ה' דהאי סתה זאת אות הברית לפ"ק :

ע"ה **אברהם אנקאווה** יס"ט
בן לח"א כמות"ר מרדכי זל"ה

ספר זבחים שלמים

שלם הוא ושלמה משנתו . ראשונים ואחרונים מראשו ועד תכליתו . כלו עלה קמט'נים דבר הנריך יפה בעתו . כתוספת טפך משלו רחיקי תוך תוך חרות על הלוחות הלכה והלכה חור'תו . להיות מטוי כיד כל שוקט לא וזו מירו ככוהו וכלאתו :

הרמב"ם הלכות שחיטה

יש בכללן חמש מצות . שלש מצות עשה . שהם מצות לא תעשה . וזו הוא פרטן .

- א לשחוט ואחר כך יאכל :
 - ב שלא לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד :
 - ג לכסות דם חיה ועוף :
 - ד שלא ליקח האם על הבנים :
 - ה לשלח האם אם לקחה על הבנים :
- וביאר מצות אלו בפרקים אלו :

זבחים שלמים

סימן א א הכל שוחטין לכתחלה אפי' נשים ועבדים אפי' אינם משוחררים מן וכתב הש"ך דסתם עבדים אינם כשרים אפי' כבודו ומכירו שהוא כשר יעו"ש אבל מדברי מרן נכ"מ פ"ד מהל' שחיטה וכו' משמע דדין העבד כדין הנשים כיון שהם חייבים כמלות כנשים יעו"ש . ומ"ס מור"ם שם דאין להניח נשים לשחוט שכבר נהגו שלא לשחוט יעו"ש . כבר מרן נכ"י דחה סברא זאת ולא רחינו אינה רחיה . הכל הש"ך כתב דכמהנה כה"ג הו"ל לא רחינו רחיה וכמ"ס הרב נח"מ ס"ס ל"ו . והרב חו"א בברכ"י כתב שכן הסכימו רוב האחרונים וכו' כס' הקנה . אבל הפר"ח העיד שראיה נשים שוחטות כנטילת רשות .

כסף אחר

פרק ראשון א מצות פשה וכו' . ונאמר בכבור בעל מוס אך כאשר יאכל את הבני וגו' דבר ללמד דטמא וטהור יאכלנו ונפגא נם הוא למד כמ"ס שה"ק הכוה דריש האוחט (דכ"ח) דדריש ר"ח הקפר כי ירחיבו וגו' אך כאשר יאכל את הבני וגו' דבר ללמד דטמא וטהור יאכלנו ונפגא נם הוא למד דהקטו נבי ואיל לפסולי הוקדשין סגריטין שחיטה . אהיה דדרשו נגמ' פרק כסו כס' (דס"ד) דקרא כי ירחיבו שייירו בחולין ולא בפסולי הוקדשין . וקירן דכ' שוינו פסולי הוקדשין הן והכוה פסולי הוקדשין דקאמר נגמרא היינו כבור בעל מוס דמושו היינו פדיונו וכפ"ש רינינו הלכות ככורות פ"א וכמ"ס אשר נמן לך ה' אלהיך לאשקו שטר פסולי הוקדשין נריך לשדוהן נפשות יעו"ש דה"ס למה נקט רינינו כבור בעל מוס ולא קאמר סתם ונאמר בפסולי הוקדשין פכ"ד נקיבור :

פרק ראשון

א מצות עשה מן התורה שישחוט מי שירצה לאכול בשר בהמה חיה או עוף ואתר כך יאכל שנאמר וזבחת סבקרך ומצאנך כאשר צויתך ואכלת בשעריך . ונאמר בכבור בעל מוס בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו בכזבי ובאיל .

ולע"ז לפרן נגמרות כללו בפשיטות דמאי דקאמר נפרק כסוי סדס דכי ירחיבו שייירו בחולין לאו למישרא דכולי קרא להכי הוא דאמא חלה מיכרחין לואר דנפסולי הוקדשין שייירו פכה הכוה דריש האוחט . אבל פכ"ס כיון דיש לרדקא בפסוק דקאמר כי ירחיבו את גטלך וגו' למה תלה דבר נכרחת נגזל ולא הו"ל אלא כי קאוו כפסך לאכול בשר וגו' כי ירחק שפך וגו' אך כאשר יאכל וגו' והיינו לומדים הדיק דפסולי הוקדשין היתרו נפגא ובני ואיל נבו שחיטה ולזה דרשו סם נכסו כדס דפילקא אנג אורחיה קא"ל שלא יאכל ארס נאר וגו' ולא תידוק פכה זה דכוליה קרא להכי הוא דאמא אלא כמ"ס . וכ"ס אשילו אי הוב שייירו בפסולי הוקדשין כיון דלא היתר לו אלא ע"י פדיון נפגא הרי נפגא חולין וכפשה בחולין דעלמא ולמדנו כי מילתא אנג אורחיה ואין כאן סתירה אי נכעמיס דרשינן אותו בחולין ולכעמיס נכסולי הוקדשין כיון דהיא היא וכמ"ס :

ועיין כס' פרי לדיק דף ז' ואורח מיטור וכס' דברי אמת כס' ות סי' כ' והרב גור אריה והרב לחס הפנים כתב משם דבר שמהל ועיין בזכחי רזון לכמהר"ר שלמה הכן זור ז"ל כתי' ועיין בכסף אחר שלי על הרמב"ם פ"ד הלכה ד' יעו"ש ודוק :

ב וכל הדם הפילו אין מכירים אותו שמוחו לשחוט וא"א יודעים שהוא מומחה מותר ליתן לו לשחוט על סמך שיכדוק אחריו ולא חיישינן דילמא משתלי ולא בדיק ליה מרן סם . והכ"ח כתב דאם אינו לפנינו אוכלים משחיטתו אפי' מנינן למרדך אכתריה והפר"ח חלק עליו דכל היכא דמלינן למרדך אכתריה כאיתיה קמן דמי וכן הסכים הפלתי סק"ה וסיים דהרמב"ן מדמי זה לכדיקת הריאה ואילו נאבדה הריאה ומלינו למרדך ולהשיגיה רודפים הכא נמי ל"ש וכחי רזון ועיין בכסף אחר סם :

ג כתב מור"ם האוחט עצמו לא ישחוט אע"י שידע הלכות שחיטה ומומחה עד שיחוט ג"פ כפני חכם מומחה וע"כ נהגו שלא ישחוט אפי' כ נטל קנלה לפני חכם שהוא חכם לא משוחט אחר שחינו חכם והטעם כדי שהחכם יתבונן בו אם הוא מבין או לא . וגם החכם לא יתן לו קנלה אלא עד שידע בו שידע הלכות

אבל לגורמס ספרי דמקוש נבי ואיל לנכפס מה נכמה נפשיטס וכו' מוכרח לומר דכוליה קרא בחולין קשיירו ופי' נכל אית נכפך היינו נכל מין סמאוב כנשך בין אחר הקרנת שלמים בין בלא הקרנה וכמ"ס רס"י בחולין נבו למקיר להס נשר תלוס יע"ש דמי שייירו בפסולי הוקדשין למה הוצרך ללמד שחיטה לכני ואיל נכפשה תיפוק ליה דכתיב קרא ימירא ככני ובאיל דמוכרח לדורשו דבר ללמד ונפגא למד וכמ"ס כרוס האוחט כנו"ל אלא ודאי

מגיד משנה

מצות עשה וכו' . פשוט בפרק האוחט ר' אלעזר הקפרי כרכי אומר מה תלמוד לומר אך כאשר יאכל את הבני וכי מה למדנו מצוי ואיל מעתה הרי זה בא ללמד ונמצא למד מקיש בני ואיל לפסולי הוקדשים מה פסולי הוקדשים כשחיטה אף בני ואיל כשחיטה וזהו שכתב רבינו ונאמר בכבור בעל מוס וגו' כי בכור בעל מוס מפסולי הוקדשים הוא ופי' בא ללמד ונמצא למד נמצא אף למד קאמר דבר בני ואיל ללמד בכבור בעל מוס שיהא בכל השערים ושיאכל כטומאה דהא ככני ובאיל לא שייך בהו קדושה כלל דפסול הוא לגבי מוכח אף בכור העפ"י שבעודו תמים אסור לאכלו בכל השערים ואסור לאכלו כטומאה דהא ככני ובאיל לא שייך בהו קדושה כלל דפסול הוא לגבי מוכח אף בני ואיל למד ממנו שחיטה דהי' לזו להכי הוא דחת"ל למה קרא הטמא והטהור והיינו למדין שהכבור נאכל בכל השערים ובטומאה ומדקאמר ככני ובאיל לא חת"ל אלא לאקושי נמי בני ואיל לכבור בעל מוס לשחיטה מה בכור בעל מוס אינו נותר אלא כשחיטה דהא כתיב וזבחת מנקרך וגו' . וכבור בעל מוס מכלל כקר ונאין הוא אף בני ואיל אינו נותרין אלא כשחיטה והע"ג דקיימא לן דחיה בכלל בהמה היא דכתיב זאת הכהמה אשר תאכלו ואמר' היל וכו' ולא הוה נריך להקשה שהי הכא דכתיב וזבחת מנקרך ולא כתיב מכהמתך :

זבחים שלמים הל' שחיטה פ"א כסף אחד

סס ועיין בכסף אחר פ"ד הלכה י' ודוק :
כו ערום לא יטחוט לבתולה לפי שאינו יכול לברך מרן סס .
ואפי' אחר אינו יכול לברך להוציא האחר הערום
דטומע בקורא ממש ולא כההדר והול' כקורא הוא עממו ולא
כמהרהר הפר"ח ואחרונים .
והל"ח הפ' והרב בית לחם יהודה
כסס עולת יצחק כתב דמי שאינו
חוגר מגורה עד לבו רואה ערומו
שאינו ראוי לברך ואינו שוחט
לבתולה ומ"ס התום פ"ק דשבת
דאכנסת של מכנסים ה"ה כמגורה
י"ל דדוקא כשהמכנסים על
הכתומת שה' אין לבו רואה הערוה
אכל ה"ס המכנסים על גופו
והכתומת למעלה על המכנסים
כמלכותו מערב הפנימי והפעמים
יודמן להם לשוחט כלילה והוא קט
ממטותו לבוש הכתומת לכו וואו
לכו רואה את הערוה זה ודאי אסוד יעו"ס :

והזבן שוחטין וכיצד שוחטין ומה הן הדברים
המפסידין את השחיטה ומי הוא השוחט ועל כל
הדרכים האלו צונו בתורה ואמר וזכחת מבקרך
וגו' כאשר צויתך ואכלת בשעריך וגו' שכל הדברים
האלו על פה צווה בהן כשאר תורה שבעל פה
שהיא הנקראת מצוה כמו שביארנו בתחלת חבור זה :

ה צואר

כחידושי ומתן הילכך לפיכך פסק סלכה כדא' דקמו חגב כעין אכל כדאשו ארין
ונין לא קדינין והילכך נאמרות הללו אפ"י שכתב סבן סיס כד' ד סימנין
אין האזנין אלא משורת סיה' סמו חגב אכל פ"י סידרת נאכלין כענין
סמרינו נפוסות י' והנה מקומות י' כספר סמכין כמסורת פ"ד . וכן
כמ ר"ל ני"ט דחולין פ"ה יעו"ס
וכן כתב דה"ס כמסיות והר"ן גם כן
ועי"ס . וכן נראה דעת רבינו מהרש"ך
ד' סימנין דוקא ואמר אפ"י שראשו
ארין ויש לו זנב אם היה כמו חגב
סביד' אלא שהרב התמיד כשתק בדליי'
ו'ל' אם כענין סמו חגב אף אם אין הראש
ארין ואין לו זנב וסבר דרבי יובאי לא
פליג אהן או סבר דלא כענין סמו
חגב אלא אם ראשו ארין ויש לו זנב .
וכן הרמ"ן כשתק בזה והפלה דהבר
הא' הוא עיקר הלכה למעשה וכ"כ
רבינו בעירוט המטה עכ"ד וכן מסק
כ"י סימן פ"ה שהנח כל הדעות ה"ו וספק גם כן נקרא לחומר דאכליו אם
יש בו ד' סימנים כעין סמו חגב או פ"ס כמסורת יעו"ס . והט"ו כתב סס
דעכשו נהניין סל' לאכול סמו חגב אפילו נידוע סמו חגב לפי סל' נקחים
כמסותיקין פ"כ וכן כתב הר"ן סס' א' אכל כמקומות המפרק קלה ומקור
נידע איש מפי איש חגב סמיו לפרקים סס סמו מיניו אחד כריסו
ירוק בקרא ערבי (ס בר') ואומרים שהוא זכר ואחר כבודו וכריסו גוטה
לשונות סחור קבץ ונקרא ערבי (זני' כו') ואומרים שהוא נקבה . ועל הירוק
אומרים דקלה נידע שהוא אכור והאחר השחור אכיליו איתו כשימיני בנחה
קהלות ועולה על שלחן מלכים . והנה כי מכללם לא מלאניו לכו לאוכלם הנה
כאני רואה כמה רכסם מפידים פילה על סלחם אכיליו ואתחוס ט
ימקיים סן מי שאינו רובה לאכלם . ושיאר זה אכיליו אכיליו ואתחוס ט
וע"כ אם יש איתו קהלות שאינם רובים לאכלם לא מסיס סמכיים הקלה אלא
השסס הוא כיון דהא' סלחם הוה להם לאחוס וע"כ גם דלת הפס כמסו
מאריהם סל' לאכול גם כן :

ולעת

עמה נחיה אכן אם קלה זו יש לה איה ארס ופיקר מהנפרא אם
לאו . והנה לדעתו השניין כגמרא וביבוקים יראה בעירור הקר
אכילתם ל"מ לדעת רמב"ם והרא"ש והר"ן והרימ"ן והרי"ב והרי"ט ומהר"ל וכל
המסקים דכלם סברי כה אחד דאם סמו חגב כוסף על כד' סימנין סל' ה"ה
מוקר נמור אפילו אם ראשו ארין ויש לו זנב ואסוד דק"ל כתב דתי ר"י
ובס"ס . אלא אפילו לתנא דבר דב' ג"כ דכחו דמותו ל דוקא ופ"כ להיות סמו
חגב . הרי חגב כענין אכליו ויש לו ד' סימנים כמחכותם ויוסף גם סמו חגב
(הנה סלחו קוראים איתו ורמד ורין קוראים חגב כיון דקלה נידועו מפורסם
תלת חגב האמור נקורה היינו ז'אחד ה"ה אפילו אנו קוראים אותו חגב פסם
והראיה מכל בהמות וחיות הסבורות שאין אנו קוראים אותם בלישנא דקרא
ואפ"י כ' סימנין על הקלה סכל אחד הוה סמו כמו סלחו מפרסם איתו נכסוק
וה"כ כד"ה) . ועל כן אף כוס נד' יורה לאוסרו כלל לכל השיקוקים . וכ"ס דרפת
הרי"ף שהניח המטה כנורתה ומשמע מדבריו דרבי יובאי פליג אהן והלכה
נת"ק דלא כענין סמו חגב יעו"ס כ"י . הרי נד' ד' תוספת מרינה על הצימד
סמיו חגב . וע"כ יראה לי סל' הרובים לאכור אפילו אחר המסורת מפרסם
כנכוד אסיד סוסה יקרא ואין להניח ראייה ממנו לאכור לרדס אחר הסיח"ל אם
מוקרים הם או אחרים . עוד ככלל הקלה אחסם הובסיס לאיכלם סכמו ג"כ
על איהו ק"ח ואומרים סי' חגב סחור . וזה ג"כ כמובן על הירוק ואפ"י כן
הגנו סל' לאוכלו . ואני אומר להס סימון מסך ראייה דה"ס גם לסו דה"ס היינו
אנן סחור דיכול אני לומר חגב סמל אלא הטיק הוא המאריה מפרסם וכיון
דגל"ה רוב המכות סבורים הם דלא מנו הכמוס אלא הסמאים וע"כ ק"ל
דבאמן הצימד לומר פוק זה סחור . ועל סיו אנו חיון ומכתמא אמרינן סגס זס
הירוק מוקר נמור הוא אלא משום דכהנו לאוסרו הנה סיס בו כל הסימנים וסמו
חגב י"ל ע"מ סיפסוכי ולקוראו חגב סמל מתיין סחור ירוק והוה דומיא דסכוכית
לכנה לפליגי נה רבי אליעזר ומכמס פ"ט דס"ב ואמר האומר בחורא כריסה
כ"ס ל"ס דשרייה כי פליגי בירוקה כריסה ר"ח אסר ורבנן סרו והלבנא כר"ח
דלסר . ער וטרא מתני איכבא כדירוקה כריסה כ"ס ל"ס דלסיר וכו' יעו"ס
וע"כ י"ס קת סתך לפנהנן האוסרים חגב אכר כריסו ירוק וכיון סכהנו קן אינן
יכולים להפיר כלל כיון דעיקר היתרים הוא עפ"י המסורת אינן יכולים לחדש
להקיר כלל אפילו אם יתגרר דריות כרורות . אכל הימן האחר דאין כריסו
ירוק כיון דיס בו ה' סימנים וסמו חגב ומסורת ידע שהיא מוקר אין לבקש
בו כלל ולמוקר נמור הוא :

וה"ח סס פ"ה מכלבוס מחבלות אחרות ע"ד הרמב"ם סמכות ד'
סימנים

מגיד משנה

ה מקום השחיטה וכו' . כפרק השוחט אמר דב הונא מנין לשחיטה שהיא מן הציור
שנאמר ושחט את בן הבקר ממקום ששח חתכו
ועיר"ס ו"ל ששח שכוף חטה והכשידו לאכילה וסדהרו ואקשו להאי ליכנא
ואוקמיהו דשחיטה מן הציור ה"ל מ' רב יימר נפיק
ליה שחיטה מן הציור מדכתיב וזכחת ממקום שזכ חתכו והאקשו נמי להאי
לישנא ואוקמהו

סימן ב'

א שחיטת צלרי כלה וביאר ככ"י דמומת כהנא ועיין
כסף אחר ע"ד הלכה י"א :
ב מומר אוכל נבלות לתיאכון דהיינו אם אינו מוציא לו היתר
אוכל

ה מקום

השחיטה וכו' . כפרק השוחט אמר דב הונא מנין לשחיטה שהיא מן הציור
שנאמר ושחט את בן הבקר ממקום ששח חתכו
ועיר"ס ו"ל ששח שכוף חטה והכשידו לאכילה וסדהרו ואקשו להאי ליכנא
ואוקמיהו דשחיטה מן הציור ה"ל מ' רב יימר נפיק
ליה שחיטה מן הציור מדכתיב וזכחת ממקום שזכ חתכו והאקשו נמי להאי
לישנא ואוקמהו

סמינים דאפרו בנמרה הוא זכר ג' דכלל ד' כנפים וחמ"ר ג' וכו' והבא פל רבינו למע הכיח דרך הנמרה עכ"ד - לפי"ד רחין כלן קושיא כלל דדרכו של רבינו לשקול הנכח בדבר ולבטוח המכוון שלא להוביל מאי דנור יתר לפי ד' כנפים אם לא היו חושבות ח"ר למאי חזו וה"ה כאלו חיסב ובעיקר הוא סביב חושבו וע"כ כללם נה' והו"ו ג' ופי' דברי הפתח עבמו דקאמר וכוונתו כל ש"ל ד' רגלים וד' כנפים וקרבוליס וכמפיו ר"ל ר"ל וכו' וכו' חמ"ס כנפים חמ"ר קאפטר דברי עבמו דקאמר חרבע כנפים - והדמ' דחם אחת דלמו שירוש קאפטר שול"ל דין דכנפיו חמ"ר סמוך לחרבע כנפים שסוף מינו קודם שיאמר וקרבוליס אלמ מאזם דג' סופנים הוא דקאמר התנא לומר ע"כ סמוך קרבוליס

הצואר כשר לשחיטת כיצר בושט מתחלת המקום שבשחוחתכין אותו מתקוין ער מקום שישעיר ויתחיל להיות פרצין פרצין ככרם זה הוא מקום השחיטה

בושט :

ו שחט

אובל האיסור - ישראל כודק לו סכין ונתנו לו לשחוט אם הוא יודע הלכות שחיטה ומומחה כולאי וזריך לכדוק לו הסכין תחלה וסוף - ויכדוק גם הסמינים ואפילו ישחוט כינו לבין עצמו - הכל אין נותנין לו לשחוט על סמך שיכדוקו אחריו - וזריך שיכדוקו לכסוף בתוך זמן שהוא שיחט כנין שהיו הרבה לפניו לשחוט וכה' וכדק לו באמצע השחיטה ולא הי' לפי"ד חפ"י רגע אחד לתקנה מרן והפ"ח יעו"ש ועיין כסף אחר הלכה י"ד פ"ד - והר"ב לחם הפנים כתב וכן הרב בית לחם יהודה דעכשיו כזמן הזה מי שהוא חסוד לאכול כנילות למיחבין אין הוכלין מידו שום דבר וכ"ש שלא יתנו לו לשחוט דזה מומר יחשב יעו"ש וכ"כ כס' כו"הי :

ג מומר למיחבין חס שחט כחכם בלא טובת הנאה נסתפק הכ"פ אם הוא חסוד אלפני עורכו' אם לאו והע"ה כתב דמתאבת הרש"א מוכח דאינו נאמן ושכן מלא' להרב פני יהושע סי' י"ד פ"ט וכחי רמון - והפ"י נכשע ששחט יפה אינו נאמן מרן שם והטעם דכל"ה ככר מואכע ועומד הוא מהר סיני וה"ה חסודה על השכועה ומה שחמה הט' וט"ס סק"ו ו"ל ותימא לי ממ"ס כח"מ סימן ל"ד דהין פסול לעדות אלא בעובר עבירה ט"ס כה מלקות ובעובר על השכועה אמרין שם דפסול ואפי' בעובר על החרם ולפי מ"ס הכ"א דככל עבירה אמרין דעובר על מה שמואכע מהר סיני הי"ל לפסול כל העובר ואפי' אין כה מלקות כיון דכאן לא מהני ליה מה ששכע עכ"ד ולא ירדתי לסוף דעהו הרחבה היכן משמע מכאן דככל עבירה אפי' אין כה מלקות עובר על מה שמואכע מהר סיני אדרבה מכאן מוכח להפך דכאן הוא מדבר על הנכילה ויש כה מלקות ודוק ועיין וכחי רמון סכ"כ :

ד מי שילאח טריפה מתח"י פעם אחת אם לא הוחזק בכך מותר להכול מחשיטתו ודנין כזה לפי ראות עיני הדיין אם כבר נכשל ורגלים לידבר מעבירין אותו מור"ס ו"ל - ועיין להש"ך והפ"ח והכרתי שחלקו על הנה זו והוכיחו מן הפוסקים דהפי' בפעם אחת מעבירין אותו אם נאופן שלא נוכל לתרץ מעשיו וטען ושגג יעו"ש וכ"כ הרב בית לחם יהודה דלא מיירי מור"ס אלא כח"ס שגג וכו' אבל אם ידוע שמזיד היה מודה מור"ס דמעבירין אותו ועיין בד"מ סי' קי"ט והפ"ח שם והח"ק ל' דף רכ"ח וכחי רמון :

ה שוחט ובודק שהוחזק גנב במקולין שגנב משם כשר אסור לשחוט לרבים אכל ליחיד יכול לשחוט הרמב"ם כתשו' סי' קי"ג והכיח דבריו הרב קול הליהו סי' ד' דהוי חסוד לומר על הטריפה כשרה כדי לגנוב יותר הע"ה ואין זו ראייה דולאי החסוד לאכול כ"ש דנחמד להכשיל אחרים האיסור עצמו הפי' בלא הנאה אכל החסוד על הגזל מנ"ל דהוי חסוד כאיסור נכילה וטריפה - ומיהו כפי' קי"ט כתב דחסוד לדבר אחד הוי חסוד לכל מה שצריך לאותו דבר וכתב הכ"ח אפי' לאיסור חסוד ממנו ועיין כפר"ח סק"ס והרש"א סי' ת"ל ומח"כר אות ט' וכחי רמון :

ו שוחט מנוטל סכר מהכארות לכד חף חס ילאח טריפה ומחצת ידו פעם ואנים פני ליה כקבלת דברי חכרות כג"ה סי' קי"ט הג"ח ויווהרש"ד סי' ח"ד סי' מ"א חולין אכלל התורה סוה פרוטה הוי עיינו חסוד וכ"כ הח"ק ל' סי' ק"ן ולחידו' לא סיני כקבלת דברי חכרות רח לריך תכובה דפ זה נורר וכחי רמון - והם נוטל מן הכארות ומן הטריפות או שצברו קנוב עיין מ"ש הפ"ח וז"ל הר"ה סי' ועיין להרמב"ם פ"ח מהלכות ח"ח ודוק :

ז יאוחט סבדק כהיות רבות וחס"כ ויגב כח ייהם חתיכות ריחה וכו' ויחיה בסי' דובה חל היגט ויוייגוט אל הנבר חנהנוח

מגיד משנה

והוקמה הלהכה למשה מסיני ותנא דבי רבי ישמעאל' לייף ליה מוחט אל תקרי ושחט אלה ושחט ממקום שחחמכהו ופירש"י ו"ל שחט שמוציא קול ואשקו כמי להאי ליגנא והוקמה הלהכה ל"מ ועוד היבא ליגני אחריו כגמ' דליפנין שחיטה מן הגוהר מקראי אחריו - ונקט מן החי לאשקו שחט נכילות מחיים דלא מהניא כהו שחיטה משום דלא חשיבי חיים כמשנה בפ"ק שכל העורף כשר למליקה וכל הצואר כשר לשחיטה : **כיצד** כוושט וכו' - פרק הלו טריפות אמר מרי ברמר אמר מר עוקבא אמר שמואל כל שחוחתו ועומד במקומו וזה וושט עצמו וכל שחוחתו ומרחיב וזה מרכן הושט אמר להו רב שפי מר לא אמר הכי ומנו רב כיכי בר אחיי הלא כל שחוחתו ועומד במקומו זהו מרכן הושט אלא חיזהו ושט עצמו כל שחוחתו וכוחך ותפס רבי' לטון רב סיפי דהוא עיקר :

מקום שישעיר וכו' - שם למטה עד כמה אמר רב נחמן אמר רבה בר רב הונא עד כדי שישעיר ופירש"י שיש שם שער שגורדין כסכין מכרם הפנימי :

זבחים שלמים 70 הל' שחיטה פ"א כסף אחר

הנהמה שגפל בה הסירכה אסורה והשאר מותרות כנ"ה ס' ט"ל
 אות ט"ו:
ח שוחט ט"ל טריפה מתח"י מחיתוך לחיתוך או מחידוד
 לחידוד וטען שלא ראה סני ליה נקבלת דברי
 חכמות כנ"ה ס' סמוך ק"ט הנכ"י
 אות ו':
ט שוחט שהכניס ידו ואמר
 כשרה וכמאלת
 טריפה והוא מנהג העיר לחזור
 לראותה פעם אחרת אחר שילואו
 לחזק ואמר כי שמכתי על כדיקה
 ב' אינו נזמן והעיקר הוא פעם
 א' כי כדקת ב' אינו אלא מנהג
 ומיקון חק"ל ס' קס"ח:
י השוחט ט"ל טריפה
 מתח"י שהמרנו

הלכה ו' שחט למעלה ממקום זה וכו' הקשה בס"ס כיון
 דרננו כחז נצרך נ' דכ"ט סאמרני פסולה
 היינו נכלה ואם איכל ממנה כוית ליקח טמא איכל נכלה' אם כן קשה קרי
 מירצן הוסיג וכרס סניקני לא הוה אלא טריפה ולא נכלה' וקרא דמס' לא
 חמר רבנו אלא ויאם אכל ממנה כוית
 לוקח ולא קאמר שהיא מטמאה נמשא
 ומאס דרוכ המזרות נאלי הכריתס היו
 נכלות נקט לאון נכלה ע"כ פי' דנריו
 דחל קטצה לפרס נאמריו נכלה ח"ל
 דהיו דונה כדון נכלה דמשמאה אלא גם
 זו מקרא נכלה לשי הסו"ס לא הקרא
 נכלה אלא אם חמה משמאה לא כשחטס
 שלא נמקיס שחיטה וע"כ חמר שהיא
 קרוואה נכלה לבנין לוקח לוקח בשי
 נכזית כמו נכלה אכל האמת שאינה נכלה
 ומאס:
בשתי אבנעוהו וכו' דש וכו'
 כדו תפיסת יד ר"ל ד'
 רש"י ו'ל פירס האוי דאמר רב נחמן עד
 אבנעוהו והכוונה שתפסת האדם כידו
 ספי אבנעוהו מחד אחד או אחד מחד
 אחד והתוס' הקשו פלוג' מה יפסע נפיק
 והניחו פירוש כנ"ג דפי' כדו תפיסת
 יד היינו כדנקיס איניס נכ' אבנעוהו ודכריס
 דכדו קבלה ויש לבחור פליקס
 וז"ל פרי גני חלחולת תפיסת יד כמלה
 נסדר דתורה דהיינו ד' אבנעוהו וז"ל
 דשס לא נקט תפיסת יד אלא תפיסת
 סתם אכל האן דנקט תפיסת יד היינו
 לומר כדו סיובל לתפוס נכ' אבנעוהו
 ואיניו כל שהיא עכ"ד וזהו דשס
 רבנו סמק ככ' אבנעוהו כמ"ס כה"ג:
ומ"ש מניד כו"ס מי שפירס נדכרי רבנו
 דכ' אבנעוהו היינו אבנעוהו וזמנה
 מכאן ונדל כנגדס מכאן דהיינו דרך
 השיחס כך אני מנין נדכרי
 כה"ג פלוג' לפי סלדכרי רש"י שהק' פלוג'
 הוסיג מוכרח לפרס כ' מכאן ואחד
 או כ' מכאן והיינו כדו תפיסת יד
 דכמה אבנעוהו יש כדו סיובל לתפוס
 כדן יתיר מד' נכלל אנודל דאם כפרס
 נדכרי רש"י היינו ד' אבנעוהו מכל נד
 א"כ ה"ל ידיו ונמרח לא חמר אלא כדו
 תפיסת יד ופי' מאי כשלא וארבע
 דקאמר דפי' לנפשים יהיו כ' אבנעוהו
 ונפשים ד' והיו לא נאן שיצור' ופי' כ'
 מוכרחים לפרס נדכרי רש"י פלוג' כמ"ס
 כדו תפיסת דא' או נ' אבנעוהו היינו
 הך ד' מ' כמפוסט הסוחס הנזאר ויהיו
 כ' אבנעוהו מחד א' מוכרח שהיה הנודל
 כנגדס נכד האמר ומיפס כנגד כ' ו"ה
 ככ' כנגד סניס או סיפור סניס מכאן
 וכ' מכאן והכלל' והתוס' לא נרסי
 נדכרי רש"י ד' או נ' אלא ד' ונכ"ג
 פי' דכרי יד שהטעה רש"י ככ' אבנעוהו
 פסחו הוא נאבנעוהו א' מכאן והוא
 פסחו:
הלכה ז' ואיזהו מקיס שחיטה נקבה וכו' הנה
 נמרח פלוג' רבנן ור"י נר יהודה
 נסוחס מקיף הסכמת וסיר דה
 החוס לרבנן נביגין פ"ס כולה ור"י
 נר יהודה מלה החוס פ"ס רונה
 ופירס' דנכנענע הנדולה שהיא הא'
 למעלה לנד הראש פלוג' סוזח הוא
 הנקרא קבה לבי שהיא מוקפת מכל
 נד אכל שאר טענות נלא' לאוי מקיס
 שחיטה נביה לבי האין הסנעוהו מוקפים
 מכל נד ולא קבה נקרא'ס והיו לרבנן
 א' הנרסי נכנענע הפלוג' למעלה
 לנד הראש אפילו אם שחט רונה
 היו הנרמה' ור"י נר יהודה די
 ליה נרונה ואפילו הנרסי כסופה
 היו כמחוק נכר כעלמא' וכקב
 רש"י דאית דמפרסי דפלוג' נביגוהו
 ככל הסנעוהו ולרבנן נביגין כיון
 שהחיל חוק' הטנענע נריך סנמור
 נקובה כולה ואם הנרסי חוק
 מקובה לנד חוק אפי' אם לא
 עלה למעלה מטנענע הפלוג' או
 למטה לנד שאר הטנעוהו ור"י
 נר יהודה כיון שחט רונה סל
 הטנענע די אפי' אם עלה למעלה
 כנו' ודחה רש"י הוה מכה
 הכרס החוס דהנרמה לא היו
 אלא כסעולה למעלה מסנענע
 הפלוג' לנד הראש כיון שאינו
 מקיס שחיטה אכל למטה אין
 חשס כלל' והתוס' ד"ה אכל
 נשאר טענות לא הניחו פירס' סמכ
 דאין שחיטה כשרה נכס כלל
 אלא כין טנענע לסנענע וכו' וכתבו
 שהיו דוחק ופירסו דאמת הוא
 דפלוני רבנן ור"י אף כשאר
 טענות ורב ושמואל אמרו דלא
 קאמר ר"י כי נרונה אלא כסנענע
 הגדולה נדכרס יש רוכ קנה
 פסוס דמקת כל הקנה וע"כ
 אף אס הנרסי למעלה

דסני ליה נקבלת ד"ח או לר"ך
 החר וזן מה או האס מיד מחלוקת
 האחרונים להרב הכנ"ה די כנענע
 א' שיעבדוהו וכ"ד ה"ל יוסף
 ח"ד ס' א' והחק"ל כתב החר חדש
 ימים וכמ"ס כ"י מסס ר"אבי"ה
 ס' ד' כטבה הנמאל אחריו חלב
 יעו"ש:
יא נוגע בעדות שהעיד על
 השוחט נאמן וכשר להעיד
 באיסורא אפי"ג דאחזק אפי' א"ח
 ליה העלה נדכי איסור לא
 נחשבו כמו אשה וקרוכ וענד
 ורשע ועד א' החק"ל ח"ד ס'
 קל' כאורך וכחי רלון:
יב השוחט אכל שחט כתב הרב
 בית יעקב שמאל כקלף יסן דאף
 כדענד אין להכול משחיטתו ורוכ
 הארונ' חלקו ע"ו דסכר' או הוא
 ס' אלדד הדני יעו"ש ואף אס הוא
 מומחה יותר מהשוחטס לא
 שחוט שכות יעקב יעו"ש וכחי
 רלון:
יג שוחט מקבלין עדות שלא
 כפניו כיון דהוי אפרוסי מאיסורא
 הרדכ"ו וכן הסכימו רכניס אחרים
 שו"ת הרמ"ו ס' ו"א:
יד שוחט ט"ל טריפה מתח"י
 נריך תשובה חמורה ולא סני נקבלת
 ד"ח יעו"ש שהאריך כראיות
 כרורות הרב מטה יוסף כס' חק"ל
 ס' קס"א יעו"ש ונס הוכיח הרב
 הגו' דאם ילאת טריפה מתח"י
 נפסל לשחיט' ואם ילאת ככלה
 מתח"י נפסל נ"כ לכדיקה ומ"ס
 הש"ך בה נקו"ה ס' כ"ו והפ"ח
 ס' ל' ג' ובס"י ס"ד דחשוד על
 הטרופה איהו חשוד על הנכלה
 ככר כתב חק"ל דהר"ך והפ"ח
 מירו כבובל איסור והיינו מי
 שחשוד לאכול זה אינו חשוד
 לאכול אחרת אכל להכיל לאחרים
 הוי חשוד כיון דלאו א' הוא
 דלפני עור כוה וכוה וע"ל שחשוד
 למוסור איסור מפני הנאת ממון
 וא"כ ככל האיסוריס דסייך כוה
 הנאת ממון חשוד לאותו דכר מיקרי
 כי לא נקרא חשוד כי אס משוס
 ממון וככ"ה חשוד לאותו דכר חשיב
 ועפ"ו יישב תשו' הרא"ש כלל
 נ"ח ס' ד' שפסל עד זומס להיות
 טכח כלי שיעשה תשובה חמורה
 דכיון דמשוס הנאת ממון העיד
 סקר א"כ נחשד לזיסור משוס
 ממון וככ"ה דסייך חמדת ממון
 חשוד לאותו דכר מיקרי יעו"ש
 כס' זכחי רלון ועיין מ"ס מורה
 ש"ס ח"ג ס' י"ג שכתב דהאי
 דסני ליה נקבלת ד"ח אס יסכימו
 הקהל כחרס שמכאן ולהכא יקח
 סכר מכסרות וטרפות דאז לא
 סייך חמדת ממון ע"כ נקבלת
 ד"ח סני והסכים לדכרי הרב אלשיך
 שמואל ס' ל"ב והחק"ל חלק
 עליהס יעו"ש כס' זכחי רלון:
טו שוחט ט"ל טריפה מתח"י
 כתב הרב נר"י דיש לו תקנה

מניד משנה

ו שחט למעלה ממקום זה וכו' פשוט
 סס אחר מחלוקת רב ושמואל דרב
 סכירא ליה דתרכן הוושט מקיס
 שחיטה שמואל ס"ל דלאז מקיס
 שחיטה הוא כתר הכי אחר דמי
 כר יחוקאל ואמר לא תתינו להני
 כללי דכילל יהודה אחי משמיה
 דרב הכי אחר רב וושט נתנו כו
 שיעור מכלל דתרכן הוושט לאז
 מקיס שחיטה הוא ע"כ:
ושיעור תרכן וכו' שס למעלה
 עד כמה אחר רב נחמן עד כדו
 תפיסת יד ורכו הפירושיס כשמוצה
 זו טרס' ז"ל כתב שדעת רכותיו
 שריך להניח לנד הראש כשלא
 אבנעוהו וארבע אבנעוהו ויתירה
 היא זו שיש לומר דאיידי כשור
 הגדול כן פירשו התוספות ושאר כל
 המינים הכל לפי גדלם וקוטנם
 והרא"ף פירס כדו תפיסת יד
 דהיינו שתי אבנעוהו וכן פירס
 כה"ג וזה השיעור כולל לחיה ולכמה
 ורכיכו תפס שיטחם דהיינו שתי
 אבנעוהו אלא שראיתי מי שפירס
 נדכרי רבנו דשתי אבנעוהו היינו
 אבנעוהו ואמה מלד אחד ונדול
 מלד אחד כנגדס דהיינו דרך
 השוחט:
ובעוף הכל לפי גדלו וכו' לפיכך
 ממקלת נאונים שכתבו דלא
 סייך בעוף הנרמה כלל והוכיחו
 דכריסם נקלת ראיות ולפי שאין
 הרב מסכים עמהם וראיותיהם
 אינם עיקר לא הארמתי כהס
 וכתב הרא"ה דקבלה כידו
 מאחיו דשיעור דושט כיעוף
 מלמעלה כנגדו נקבה משפיו
 כובע:
ז ואיזהו מקיס וכו' כפר"ק
 והלכתא משפיו כובע ולמטה
 כשרה דהיינו סייך נחטי:

הא הרי
 ק"ל וכו'
 וכו' וכו'
 וכו' וכו'

העין מותר בהנאה כ"נר מדברי הרמב"ם והלח"נ וכן הסכים תכ"ס
 יעו"ש ועיין כסף אחר פ"ב הלכה ד' ודוק:
 ג שחט לשם חטאת לשם אשם לשם כבוד לשם מעשר לשם
 תמורה שחיטתו כשרה. וכתב הפר"ח ודוקא שאין הנו
 יודעים ש"ל וכן בתוך ביתו אבל
 אי ידעין כדאי ש"ל וכן ואמר
 ג"כ לשם תמורת זבחי פסול. ואם
 נודע שעבר עבירה שחייב עליה
 חטאת הוא אשם והט"ו לשם חטאתי
 או לשמי פסולה מרן. והם הורה
 שחייב חטאת פסולה בין שבורה
 על זמן קרוב או רחוק הרב כרמי
 סק"ו. וכתב מור"ם ויש פוסלים
 כאשם תלוי בכל ענין משנה דס"ל
 כא כדנדר ובדכה ויש להחמיר ע"כ:
 ד אם שחט תרנגולים ואזויים
 שאין ראוים להקדשה
 כשרים וה"ה לתורים קטנים ובני
 יונה גדולים. אבל תורים גדולים
 יונה קטנים פסולים מרן שם:

למשחטים כוליה סימן ואמת דאינו כן אלא הנירסא כוליה סימנים והוי כל
 כסופקס אולי ומדור דלא פליגי ולכתחלה בעי שנים. וגם הר"ן כתב כפי' כן
 יעו"ש וכן הרא"ם פירוטם דבריו דנעו לכתחלה כ' שלמים וכן הרשב"א ו"ל
 ודוק ועיין פ"ס מרן נכ"י סימן כ"א בדברי הרא"ם ועמילא מאמע לסנת כמנדי
 ודוק:

**יתכיון השוחט ואם שחט רוב אחת מהן בעוף ורוב
 השנים בבהמה ובחיה שחיטתו כשרה:**

**י שחט האחד כולו וחציו השני בבהמה שחיטתו
 פסולה רובו של זה ורובו של זה אעפ"י שלא שחט
 מכל אחד מהן אלא יתר על חציו כחוט השערה
 הרי זו כשרה כיון ששחט יתר על חציו כמה שהוא
 רובו הוא:**

**יא שחט חציו של זה וחציו של זה אפי' בעוף
 שחיטתו פסולה קנה שהיה חציו פסוק ושחט על
 מקום החתוך מעט והשליטו לרוב בין שהתחיל
 לשחוט**

ורובו של א' כמותו וכו'. שם
 (דכ"ט) דכ"ס מחנה על
 שחנה אינו כרוב דמכיל כ"כ לכדיל בין
 כסמא בין כסבור וכו' אין ז"ל בין
 חמור לפרה דהלא כנר מפורשים הם לא
 בין שחט רובו של סימן לכשחט חציו
 וכמה בין חציו לרובו כחוט השערה
 וכו' כ"כ יעו"ש:

הלכה יא קנה שהיה חציו
 פסוק וכו'
 בין שהתחיל לשחוט במקום הכלל ופגע
 במקום החתך בין שהכניס הכסין בחתך
 וכו' הנה מקור דבריו ריבנו כ"כ ש"ס הרב
 המנוח מהרש"א דרסי' (ד"ט) שחט ופגע
 במקום נקב משה וכו' ומסקנא דמ"ל שחט
 במקום נקב לא כנב כנקב יעו"ש. ורבי'
 הסמועו חידוש דאפי' פגע בנקב הוי

כשרה דלא דמיא לשחט ישראל וגבר גוי וכמ"ס נגפ"ס. ומרן נכ"מ כתב
 דמ"ס ריבנו בין שהתחיל וכו' דבר פשוט הוא שהכל א' ע"כ מאמע דכוונתו
 לומר דלאו מקור דברי ריבנו ע"כ גמרא אלא מ"מ (דכ"ט) הרי שהיה חציו קנה
 פגום והוסף עליו כל שהוא ונמרו שחיטתו כשרה. וע"כ ריבנו שהוסף דין זה
 דפגע בנקב מדעתו הוסיף אלא שהכל הוא וכן סלח"מ. כתב דכוונת ריבנו ל"מ
 קאמר ל"מ הובא דחמך במקום אחר דאז שחט שחיטה גמורה אלא אפי' במקום
 החתך שהוא לא שחט אלא השלים לרוב אפי' כשר וכתב שכן ז"ל ברור וכו'
 משמע פ"ק דמרי' הקס שחט במקום נקב מהו עוד שם שחט ופגע זו נקב
 מהו מאמע דמנעתי ליה הכי מאם דרועי עכ"ר. ופן הקימא ממנו ז"ל שהביא
 ראש

מגיד משנה

ולזה יתכיון וכו'. מוכח לה רבי' מההוא עובדא דמיימי בירושלמי בההוא דשחט רובא דתרי סימני ואפי' למשאל קמיה ההוא לורבא מרבנן
 והאמר ליה למה התכוונת א"ל לתרווייהו ולא יכילית א"ל שחיטה מהיה כשרה הואי ואת לא תכיון מה"ן ואילך משום שזריכה הימון ויזים:
ואם שחט וכו'. פשוט במשנה כפרק השוחט רוב אחד כעוף ורוב שנים בבהמה שחיטה כשרה ונמ' היכי טעמא למלתא כבדייתא דמני
 בר קפרא ואת תורת הבהמה והעוף וכו'. הטיל הכתוב לעוף בין בהמה לדגים לחייבו כשני סימנים אי אפשר שהרי הוקם לדגים
 לפטרו כלל כלום אי אפשר שהרי הוקם לבהמה הא כיצד הכשרו כסימן אחד ועוד איתא התם דבהמה שכתבתי מן היבשה הכשרה כשני סימנים
 ועוף שכתבתי מן הרקק הכשירו כסימן אחד ומכלן שכתבתי מן הרקק פסוק אחד הומו ישרלו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף וגו' אלמא מיהא
 איכרו ובתיב ויזר ה' הלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים אלמא מהרעא אלא מן הרקק כדכרו ופי' רש"י רקק גרביילה טיש
 כה מים ויבשה. ומה שזומר חצין הכשרו כסימן אחד לה לכתחלה נאמר לפי דעת ריבנו אלא הכשרו דווקא כדיעבד אבל לכתחלה גריד שני
 סימנים ואם תאמר לגבי בהמה תני הכשרה בשני סימנים והיינו ע"ד לכתחלה. יש לומר דנקט הכשרה כבהמה אגב רישא דנקט הכשרה
 בעוף אבל האי כדנייה והאי כדנייה ונמ' איבא מהן דסביר' ליה דהאי לא כתבה ריבנו וכתב הרא"ש כר' יהודה ק"ל מדקא דמרינו וההוא
 קתני רבי יהודה הומו ר' יהודה דוקא לכתחלה קאמר ורבי' כפי' המשניות כתב דאין הלכה כרבי יהודה אלא כרבי' ופי' רש"י ר' יהודה ק"ל מדקא דמרינו וההוא
 כוורדין כר' יהודה ומיהו ר' יהודה דוקא לכתחלה קאמר ורבי' כפי' המשניות כתב דאין הלכה כרבי יהודה ואפשר דס"ל דר' יהודה
 לעיובא קאמר הכל לכתחלה אפשר דרבי' כר' יהודה ס"ל ומה שלא כתבו כאן משום דלענין שחיטה לא מעכב אלא לענין חטאת דילמא
 אחי בעוף לבלותו שלם. מדע דהרי ר' יהודה אס נקבן כקון כשעת שחיטה שפיר דמי:

יוד שחט האחד כולו וכו'. כלשון המשנה דתנן והאחד וחצי בבהמה שחיטתו פסולה וכתבו בתוספות דקתני האי גבא' משום דאפי' ג' דאחד
 וחצי מטעי מרוב שנים אפי' כן שחיטתו פסולה:
שחט רובו של זה וכו'. יש כאן עיון בדברי ריבנו שגראה שד"ן זה כבר ביאר אותו למעלה באומריו אס שחט רוב אחד בעוף וכו'. ואם
 כ' להודיענו דאפי' רוב שני כחוט השערה שם במקומו היה ראוי לסיים ולומר אפי' כחוט השערה יתר על חציו רובו הוא ועוד
 נראה לכאורה שכתבתי כן יש בהן יתור שמאחר שכתבתי אפי' שלא שחט מכל א' יתר על חציו אלא כחוט השערה כשרה שפטי' דהוי
 רובו ואם כן למה חזר ופי' כיון ששחט יתר על חציו רובו הוא. וכעין קושיא דרש"י שכתבתי אפי' כחוט השערה יתר על חציו רובו הוא ועוד
 שם רוב אחד בעוף וכו'. תנינא חזא ומנא רובו של א' כוונה ותירצו חזא כחולין וחדא כמוקדשין וכתנו שם נמ' זריכות לשניהם ותימא
 הוא אס ריבנו נקט וכו' בדבריו. דכשלא' במתניתין שייך למימר דדרך התנא לאשמועי' במתני' כל מה דאפשר אבל בדברי ריבנו עדיין ז"ע.
 וליתור דבריו י"ל דתת' לאשמועי' נשום דפליגי נמ' רב ורב הוה' דרב אמר מחנה על מחנה כרוב ורב כהנא אמר דמחנה על מחנה לא הוי
 כרוב. וכתב הכי אמרי' דבולי' עלמא מחנה על מחנה רובו ורב כהנא אמר דמחנה על מחנה לא הוי כרוב. וכתב הכי אמרי' דבולי' עלמא מחנה על מחנה רובו ורב כהנא אמר דמחנה על מחנה לא הוי
 דמינכר ולפי' שהיה על דעתו דרובא דמינכר הוי רוב גדול לזה כתב רבי' כחוט השערה שני והכי איתא כתב ולהכדיל בין הטהור ובין הטהמ'
 וגו' אין גריד לומ' בין חמור לפרה דהלא כבר מפורשים הם אלא כפי' ששחט לרובו של סי' לנשחט חציו וכמה בין חציו לרובו כחוט השערה:
יא שחט חציו של זה וכו'. משום דאכשרינן בעוף רובו הוה ס"ד דשני חלואין נפיש מרובו של א' קמ"ל דרוב אחד בעוף כפי' דוקא והכי
 איתא כבדייתא תניא כותיה דרב חסדא שני חלואין בעוף פסול ואין גריד לומר כבהמה והאפי' דבמתני' חנן חצי אחד בעוף
 והאחד וחצי בבהמה שחיטתו פסולה דנראה דווקא חצי אחד בעוף אבל תרי חלואי לא כבר תירצו התוספות והאמר הוה הדין חצי כל אחד ואגב
 רוב אחד נקט חצי אחד:

קנה שהיה חציו וכו'. פשוט שם כלשון ריבנו ת"ס הרי שהיה חצי קנה פגום והוסף עליו כל שהוא וגמרו לרוב שחיטתו כשרה ומה שהאריך
 ריבנו כלשון בין שהתחיל דבריו ככויים על ההיא דרסי' כפ"ק שחט במקום נקב מהו אמר ליה שחיטתו כשרה שחט ופגע במקום
 נקב מהו א"ל שחיטתו פסולה. הול' ר' הבה אמרה קמיה דר' אלעזר הול' ר' אלעזר אמרה קמיה דר' יוחנן ה"ל מאי שנא א"ל שחט במקום
 נקב נעשה כפי' ששחט ישראל שחט בעור וגמרו גוי קהרי כליה גוי ופי' רש"י. כל דקריד התה תולה בנו ולא דמי בשלמא התם מדהוה
 ליה ישראל למשחט ולא שחט כי נפקא חיותא מידא דגוי קא נפקא הלא הכא עבדי משחט שחיט מה לי במקום נקב מה לי פגע בנקב:
 4 7

יב כל

לנצרו מרן . ויש אוסרים בכל ענין מאוס מראית העין ויש להחמיר מור"ם ז"ל . ועיין כסף אחר פ"ב הלכה כ"א :

ראיה למתור דבריו שהרי נק' שטטה שטיטא ליה סחיהר ככובא דחקק דפיקס אחר שטס דשטס שטיטא נפורה זכ"ס אס שחס נבקב פנמו . וסס ננש' הא להפך דפואי דמטיטא ליה דכסר היינו סיכא שחטס נבקב פנמו אבל אס פנמ נבקב היו רזנים לפטול משום דחזוקת כסף גלויסור והיו כנותר גו דכסף חיזוקא פ"י ג"י . וע"כ פוכרחין לומר

סימן ו'

א בכל דבר התלוש שוחטין בין בסכין בין בלור כזוכיות כקנומית של קנה האגס הנק' איסור' לניא . וסן ואפורן יחידי וכו' לא כהם מדברים החותכים והוא שלא יהיה כהם פנס מרן . ואסור להשוט כסאר קנים שקסמין כדליון מהו דיש לחוש לנקימת הסימנים מור"ם . וכת' הכ"ח דקמח קמח קדים דסכין קודם ללור וכו' והפר"ח והפר"מ דחו דבריו והכרכ"י כתב דיש לחוש לסכרת הכ"ח דהכ"ח כתב שכן דעת ה'

לשוט במקום השלם ופגע בחתך בין שהכניס את הסכין בחתך והשלימו לרוב שחיטתו כשרה : יב כל השוחט צריך לברוק הסימנים לאחר שחיטתו ואם לא ברוק ונחתך הראש קודם שיברק הרי זו נבלה ואפילו היה השוחט זריו ומהיר : יג כל בהמה בחייה בחוקת אסור עומרת עד שירע בוראי שגשחמה שחיטה כשרה : יד ובאזורה דבר שוחטין בכל בין בסכין של מחבת

דמשק אליעזר וע"ס . ובמחכ"ר כתב דאין להקדים כי אם סכין של מחבת מטעם שכנה הכר"ו דנשאר דברים אין הפגיעה ניכרת . אבל כסאר דברים כלם שוין וה"ל קדימא מזה לזה . ואם שחט כסאר קנים אפי' כדעבד שחי' פסולה פר"ח . ומהר"ח קוים דחה דברי הפר"ח . והמחכ"ר כתב דהרז תנ"ט הראה פנים לדברי הפר"ח והסכים עמו וכן הסכים הכרתי וכן ראוי להחמיר . וכן הודיע הע"ה מזכירו הכנ"ה דלף כהפ"ע אסור . וזחי רלון ועיין

דמיקור דבריו רכינו הו"ו סך (דד"ס) והיורטק קמ"ל דאפי' אס פנמ נבקב מותר וכת"ס ומה שדקדק על דברי רבינו שלא יבאר כאן נדיקת הקנה והוסס ובהסווא פונדא דלויזיה דהיה כי רבא כי אמת פתסיס קופים דמא ואמר רבא היכי כעביד וכו' וה"ל רבי יוסף כדקדיק לקסו ולמחסיס ולכפריה ודבר נכשבים לואס ונכדקיה פ"ב ותיזין דרבינו סך אמ"ס כג"ג סתמה יב"ס דרבינו . לרשמי סזא כמסך לי מהך סתני דדעת רבינו מהן פונדא וע"כ הו"ל כיון דנכחא סהוה דינא כו"ל לב' ולא למתוס והיברך לדחוק ולמפר פלוי . ולפני פ"א ח"א נריכין לב' ז

דמיקור דבריו רכינו הו"ו סך (דד"ס) יכת"ס ועיין לא כתב רבינו דין סהוה פונדא דמיוזא כדי לפרש כי דין נדיקת הקנה יהוסס זה הכללי ד' כפיסות ודוק : הלכה יב כל הסוחס צריך שיברוק וכו' . מיקור דבריו ממש פנמ (ד"ס) אמר רב יהודה אפר סהוול הסנה צריך לנדוק

ב סכין

שזיהמנל וזר האחר יפה לא ישחוט כזד היפה לכתלה גוויה שחא ישחוט כזד האחר וכדעבד אס שחט כיפה שחיטתו כשרה מרן . וה"ה בסכין ארוך שיש בו פגימה וכסאר בו שיעור שחיטה אסור לשחוט בו אפי' במקום היפה אפי' ככריכת מטלית . ואם אמר בריו לי שלא נגעתי במקום הפגימה שחיטתו כשרה אפי' לא כרך מטלית . וכו"ו או אפי' בחול כשעת הדחק מותר לשחוט במקום היפה אפי' בלא מטלית . ולכתלה צריך לזוהר אפי' אין לסכין פגימה רק בין הקמח והסכין לא ישחוט בו מור"ם . ואפי' אס לא פגיעה הפגימה באותו מיעוט המשלימו לרוב אפי' אסור משום גוויה הע"ה משם הרשב"ן . עו"כ דאס הי"ל איזה סימן במקום הפגימה וזויה כמטלית משם כמה פוסקים . וזחי רלון :

כ"כ מרן ככ"פ . ולפד' דרבינו הויזא דין זה מן סנמ' ענמה דליקס לם הו"ו דסמאל נשנה חסס ס"פ סח"י' ויהי חסס גדול אין לסמוך על חמתו וצריך לנדוק הסימנים ומדכב רבינו צריך לנדוק הסימנים נראה דא"כ לנדוק אלא אם נשחטו כראוי והראים שהרי פייס דבריו וה"ל דקד וכו' דיש לחוש סמא נסטרס הו"ו וזה הו"ו ששחטו דבריו שאין להפריכו לנדוק סוס ריפיתא אחרת דיינו פיקור או דרוסס כ"ו דלא אימפר חוקקיה וליכא חססא דהו"ו רישותא דנבמה כתיב לא בחוקת פקורא הו"ו יב"כ הרא"ש והר"ן והרשב"א נב"ס אלא דב"ג כצריך לנדוק אחר הפיקור ג"כ וכן הו"ו כני' ס"י כ"ה יעוד כתב כנ"ו משם הנ"מ סכ"ח כ"ו דהנידוק כניסא תיכא רוחיה וכשמתי מכוני שמחיל סחיבת לזכאל דאפי' חסס מייסוס הניסא קירעת ואסור לשחוט כקויראן של אוכלי סחיטת וכו' הריקת עכ"ד . ומה שלא כתב כנ"ו סעפת רבינו הפך כפ"ג שלא לנדוק אחר הפיקור נראה דמפיקי מספקא ליה דדברי רבינו וכמ"ס הכרז הפגוד יפ"ס ועיין כס"ף וכת"ס כ"ס זכחי רלון לכמיהר"ס חנן לור ודוק :

הלכה יד ובאיזה דבר וכו' או בקדמות של קנה האגס וכו' דוקא של האגס אבל סאר קדמות לא פטוס סקסמין

מגיד משנה

יב כל הזחוט צריך וכו' . פשוט סס כפ"ק אמר רב יהודה אמר שמואל הסנה צריך שיברוק כסימנים לאחר שחיטה ונחלקו הראשונים בדקיקה זו לדעת כה"ג שצריך לנדוק ג"כ כסימנים עקורים ורוב המורים חלקו עליו דבהמה כתיב לאז בחוקת שבעקרו הסימנים קיימא ולפי זה כל שכתבר לו בודאי שנחתכו רוב הסימנים או רוב א' בעוף הרי זו כשרה וכתבו מגדולי המורים וזה לשונם הברוק כנזלה תיפח רוחו ונשמתו מפני שמחיל כגלות לישראל דאפילו שחט מיעוט לחוד הכולה קורעת ויולא :

שאם לא דקד וכו' . פשוט סס לא דקד מאי ר' אלעזר כן אנטנינוס משום ר' אלעזר כרבי יבאי אמר טריפס ואסורה כאכילה כמתניתא חתנא כגלה ומטמאה כמטא ונחלקו המפרשים לענין פסק הלכה שהרשב"א כתב דהלכה כר' אלעזר כן אנטנינוס דטריפס והירא"ף ז"ל פסק כמתניתא דכילה וכן פסק ה"ר אפרים תלמידו וכן היא הנוסחא המדוייקת בדברי רבינו וממה שכתב רבינו גתחתך הראש קודם סדק ולא כתב אס לא דקד הו"ו ונכילה יש ללמוד מדבריו שכל זמן שלא נחתך הראש יש לנדוק ואפילו לאחר זמן מרובה ואין לחוש שחא משעלכיה מידו נותרח החתך ויש הוכחה לזה מהיהא דגרסי' בפ"ק דפ"ב דבא הו"ו כדוק להו סכינא לר' יונה בר תחליפא ושחט בה עופא כהדי דפרח הרי נראה דאין לחוש שחא כשהשליכה מידו פירכסא ונתרחב מקום החתך דאס אימא דחיטי' להכי לא היה ר' יונה שחט כאזיר שהיה לו לחוש שחא יפול העוף כרחוק ממנו ובעוד שהולך אליו יהיה מפרכס ויתרחב מקום החתך . אלא כודאי מדלא חייטינו להכי נראה דכל זמן שלא נחתך הראש יש לה כדיקא :

ואפי' היה הזחוט וכו' . נראה שלמדה רבינו מה"ז מיתרא דאמר רב יהודה אמר שמואל כל טבח שאינו יודע הלכות שחיטה וכו' וקש"י מאי קמ"ל כולהי תננה ומפריקין לא לריבא ששחט לפנינו :

יג שכל בהמה כתיב וכו' . כהאי איסורא פלוגי ביה דבוותא לדעת רש"י ז"ל האי איסור הו"ו משום אכר מן החי והתוספות חלקו עליו במסכת ביבא וז"ל פי' בקונטרס בחוקת איסור אכר מן החי ולא נהירא דא"כ למה לי שידוע כמה נשחטה כיון דחזוקן דמתה אס כן לא שייך בה איסור אכר מן החי לא שייך אלא מחיים . לכן נראה לפרש דבחוקת דלאז נשחטה ומשום איסור שאינה וכו' וכן כתב הרשב"א ז"ל וז"ל בהמה כתיב בחוקת איסור אכר מן החי ומה שכתב רבינו גתחתך הראש קודם והכלת שלא תאכל כשר אה"כ נשחטה יפה כשנים או כרוב שנים ובעוף אחד או כרובו ועד שלא נודע לך שיגלת מידי איסורה בשחיטה מעלייתא כאיסורא עומדת הילכך אס לא דקד כסימנים אסורה והי אפשר לפרש בחוקת איסור אכר מן החי דכיון דנשחטה בין שחיטה מעלייתא בין שחיטת מיעוט הסימנים הרי יגלה לך מאיסור אכר מן החי :

עד שידוע לך וכו' . כזה הלשון היכא לספוקי אס כוונת רבינו דוקא כענין שחיטה קאמר דיינו שיעור השחיטה רוב אחד בעוף ורוב שלים כבהמה כדעת רוב המורים או שחא דעתו לכלול נמי עיקור ושא' דיני השחיטה כדעת כה"ג והמתנהגים על דברי רבינו ראוי לחוש להחמיר :

יד באיזה דבר שוחטין וכו' . פשוט כפ"ק בכל שוחטין בין בלור בין כזוכיות וכו' בין נקנה האגס פי' עשכ הנדל כאנמי מים וכשהוא יבש הוא חד וחותר ואין קסמים כדליון ממנו אבל שאר קנים כשדוחקין אותם קסמים כתיבין מהם וחייטינו דילמא נקבי להו סימנים . וכיוצא בהם מדברים החותכין לאפוקי כדיל ועופרת ומאי דדמי להו :

מטובת חתם בעבור כשרה מהו קט'ל תנינא או שהחליד את הסכין תחת העור וספקו רבי ושכן אומר כנלה ר"ע אומר טרפה אי שפתינתו הו"א ה"מ מלמטה למעלה דלא קטניד בדרך שחיטה אבל מלמעלה למטה קטניד בדרך שחיטה אומר ט"ד קמ"ל:

כלל והעלם קיים כשר הפילו אם הדם שותת ט"ו. והפילו עוף המים כשר פ"ח. ואם נאכד מידו קודם שנכדוק אם לא ניקב העלם כשר מס"ט ול"א:

הלכה י הכנים

תחת העור

וכו' סס תחת העור כשרה כי רב אמרי תחת העור אינו יודע (ר"ל אינו יודע) אם תחת העור כל הכשרה שהוא עור הנאר או תחת עור הכשרים על הזואר. וע"ל איכעיה לכו במטלית וזמר ובדרי כננוס כינו וז' דלגו שאפשר דהאי עור דאשרי כי רב אינו יודע שמינו קאור א"כ ה"ב מטלית שהוא פרום ואת"ל שפטיית לא דמי ומקור תחת כמר כספק כזואר מעלמא מבו' ולג"ו יתורן

קשיית פ"ט ו"ל על ריניו ונס קשיית בלח"מ ספק' דזה הוי ס"ס יעו"ט כי מי' כנטיא הו"א א"כ דמבו לזור וכו' וכלל אינו יודע דקאמר כי רב א"ל והלה חלה סטיקא הוי וכן כמי יתורן למה מי' רכיבו מטלית שאינו קאור כנ"ו) איכעיה לכו לכו רב דאשרי תחת העור אינו יודע תחת מטלית מהו תחת כמר מאוכך שו קטור' וריניו שפרס הך כנע"א ותחת מטלית כיוני אף כפרום על הזואר ואינו קאור. וכו"ל שהוא מדקדק בן מ"מ"ט כמר מאוכך דלמאי כ"מ כמך מאוכך והו"ל תחת כמר כנזואר ומי לא ידע שהוא מאוכך דמי לא הוי מאוכך למחי מוחסר הא ליכא חלדה כיון דכספין גלוייה אלא ודאי דזונתו לומר תחת כמר המסוכך נז מעלמא שכן דרך הכנשים להתחכך בנבלים וכחוליים ונתלם מהם הכמר וכספין סס וככנינוס אחר להתחכך סס בדבק כנס זה המסוכך ונתלם מהם אחר. ומפרס כניית גב' לאופן זה לכו רב דאשרי תחת העור אינו יודע והוי גם כמר טל הזואר דומיא דרידיה דעור הוא וכלל אינו יודע הוא ואמור שאוס שהוא קאור ננוסם מתחלת ברייתו. אבל תחת מטלית הכפרוסה על הזואר מבו כיון דחזן מגובו הוא א"כ לומר דלא הוי חלדה ואת"ל דזה כיון שהוא חזן מגוביה ואינו קאור כלל לא הוי חלדה. תחת כמר כספין מעלמא מבו כיון שיהי קאור נז ע"י סיניו וכולן לומר דהוי כנוספה ורואי לאמור נז או"ד כיון דס"ס מעלמא קא חמי לא הוי כנוספה ומקור וסלקא בקיור וכו' לחומרא ובכך כנלה הוי. אבל פ"ח ור"פ שפטיית תחת מטלית היינו סקאור כה משא כנטייה סלס היה פרום דוקא או מתור הוא ותי"כ חלדה וכהו כ"מ ספן דעק הרטב"א וכ"כ מדברי רש"י ו"ל יעו"ט. והר"ש כמך דליקא לרדברי ריניו. וכלע"ד דהמ"ט ו"ל גרס כנ"ט תחת כמר מסוכך קודם תחת מטלית וכיון שהוא כן א"כ לפרס תחת מטלית כאינו קאור דיכיר איכעיה ליה נז אחר כניית כמר מאוכך ולא שייך לפרסה נאח"ל כלל כיון דרחוקים ו"מ כרחוק מורה מתערב סכמך הוא ננוס. וזה המטלית אפילו דניקה אינה וזולתי דמותר וע"כ הוכרח כר"ס לפרס כמטלית היינו קאור בשעור וזו דמי קת' למר מאוכך ושייך לספקו כו כמו כמר. אבל לגירסת ריניו כמטלית קודם הכמר מאוכך הוי א"כ ע"כ כנ"ו ופי' כמטלית אפילו אינו קאור ובמ"ט דומיא דכמר המסוכך מפלמא זהו הכלע"ד לטות ריניו והנס דריניו מולקט גלוי כמ"ט כמטלית אפילו כמר כמ"ט ונכ"י דיש לחוש להפטר כדעת ריניו יעו"ט ודוק. והס"ו בק' פ"ד ריניו סימן כ"ד סק"ד מתלמוד פ"ק פ' כנטייה המטקס (דע"ד) דכתיב רב הוסיף ידו לשפי כנטייה ושחט דען נז' חיי מבו וכו' וזמאי לא חבירין ליה מ"ט חלדה דהא חזן הסכין מנולת אלא ע"כ דחזן חלדה אלא כמה שהוא קאור כזוארה וכלל הלכות סגג כוז כנ"י י"ד עכ"ד. ואחר כמ"ד לא ירסקי מאו קשיא ליה וכו' ריניו סמך דכעין סכין גלוייה היינו מבו דכשטא ליה אינו אלא טעמא הו"א מאוס דמסקא לכו או שנין סכין גלוייה אוקמינן לחומרא וכן כמי תחת נז ט' חיי הוי כנטייה לכד שאלמר דלא הוי חלדה אפילו אינה גלוייה וזו דעת הרב הלכות ותי"ל גם סגג נזה כלל כמ"ט הרב ו"ל. ואם כוונתו להק' כמר גמרא הוי יכול להק' גם לאוקם הפוסקי דכעין קאור מאוס ד"ל קאור יותר מזה שהוא כנטייה תוך הרחם לפני ולפנים. וא"כ שגם הרפ"ח הניח דברי רש"י כנ"ו ותיורן כ' מירונים הקי' כה"כ פ"ט ויודו חיי' רש"י ויוליין לומר דלא הוי חלדה כלל כיון דהירחם מרווח

סימן ל"א

א המוח יס לו שני קרומים וע"ז ניקב התחתון נקב מפולס טריפה וה"ס ניקב העליון מחלוקת. ומור"ס כתב דנהגו להטריף ג' דם כעליון יעו"ט וכתב מהר"ל דיש להטריף הפי' במקום הפ"מ יעו"ט כש"ך והט"ו משום שהוא ספיקא דאורייתא וכ"ש דנה"ג מן האוסרין יעו"ט וכמנהגים כתוב עד שניקבו זה כנגד זה ועיין כסף אחר פ"ו מה"ט הלכה ג' ודוק:

ב אם ניקב המוח או נתמעך א"ס הקדע קיים כשרה. וה"ס נשפך כמים או כדונג אפילו מעט ממנו הפילו הקדע קיים טריפה. עיין בכסף אחר סס הלכה ד' ודוק:

ג אם נמלא מים תוך המוח הפילו תוך שלחופית מוכת תוך המוח ה"ס המוח מקיף המים או השלחופית כשר וה"ס לחו טריפה והפילו ה"ס תהיה השלחופית בין המוח והקרום כיון דחזן המוח מקיפה טריפה. וכן ה"ס כסתפק לו ה"ס המוח מקיף ה"ל לטריפה הפילו ה"ס הוא ממון ישראל מ"כר והכ"כ יעו"ט. הכל ה"נו מחויב לכדוק כל רה"ש כהמה נסה ודקה ה"ס י"ס כה מוס ה"ל דסמכין הרובא ויכול למוכרה בלא פתיחה. מור"ס. אבל כתבו הח"רונים שכהנו לכדוק ראשי הכנשים לפי שמנחמים זה לזה ויש להם תולעת בחוטם וכ"כ זכ"ל. ומנהגנו לכדוק רה"ש הכנשים ג' חדשים שנה וה"ס ניסן הי"ד סיון שאוהם חדשים מלוי התולעת כמותם על ידי כניסת הדם של זמן החום ומלוי להיות להם מים הכל כשהחדשים סמכין הרובא עד שימלא ג"פ זח"ו. כחדש אחד או ג' ריך לכדוק אחר שהחזקו כן:

ד אם נמלא מים כרה"ש ככז והכזר נתערב יחד העלה הרב המח"כר דמילתא כנדה כלל ההרץ נטה קו ערי פולין ושאלוניקי ועדות מהר"א חכניה אשר כן עשו רבני שאלוניקי ע"כ המיקל לא הפסיד יעו"ט שיכול לכדוק בחוט השדרה של כל הכנשים והחוט אשר נמלא כו שום ריעותא הוא החוט של אוחו ככז שנמלא כו המים ומטריפין אותו והשאר מותר יעו"ט:

ה אם נמלא תולעת בקרום המוח והמוח קיים ולה היה שום רואס וקו"ד בקרום התחתון כשרה ויש מי שהומר שח"א בקיחין כנדיקה ונהגו להחמיר. הכל א"ס נמלא חזן לקדירה כגון בחוטם כשרה דתלין שלא הגיע למוח מעולם וכתב הכ"י הפי' רה"ש התולעת למטה. פ"ח:

ו אם נמלא כנלגולת מים אחר שפולין המוח ככז וכחו רזון משם מהריק"ס והט"ו וההל יוסף משם מהרי"ד ובשלחן גבוה כ' שכן עשו הלכה למעשה וכן הורה מהר"ש ג' רור דא"ס כרור שאינו חסר חף שהמים מגולין יש להכשיר וכמ"ט הר"ב בית יהודה והמה"כר חות'ו. וכתב וז"ל והגו נוהגים שכל עת שימלאו מים או שלחופית הן בתוך המוח הן בין כ' הקרומים הן בין מוח לנגולת הכל טריפה חף ה"ס המוח שלם ויפה ואין להכשיר אלא היכא שפתחו הראש כחכמה גדולה ויכיר הדבר וכרור כלי שום ספק וגמנוס כלל שהמים או השלחופית היו כמות המוח והיה המוח מקיפם היקף נמור

מגיד משנה

ממתניתין הוה המינה ה"מ מלמטה למעלה דלא קא עביד דרך שחיטה אבל מלמעלה למטה דקעביד דרך שחיטה הוי' שפיר דמי קמשמע לן: י הכנים את הסכין תחת העור וכו'. סס תחת העור כשרה כי רב אמרי תחת העור אינו יודע איכעיה לכו רב דאשרי תחת העור אינו יודע תחת המטלית מהו תחת כמר מסוכך מהו תיקו. וסבירא ליה לריניו דכי רב דאשרי תחת העור אינו יודע ובסתפקו כי רב כדבר מאוס דעור אינו ככלל שחיטה וכל עוד דהינו ככלל שחיטה אינו מעבכ או דילמא הואיל ומגופה הוא פסולה וה"ס תמלא לומר כעור דפסולה מאוס דהוי מלל מגופה כמר הואיל ועומד לינו מהו דלאו מגופה הוא וה"ס תחת המוח וכו' דהוי כנטייה למי תחת מטלית מלל מגופה כלל המוח סליקו כולכו בתיקו ואוליין כהו לחומרא. וכפי' תחת מטלית נחלקו כו הר"שונים דיש מי שפי' כגון מטלית הפרוסה על הזואר וזו דעת רבי' הכל רוב המפרשים פי' כמטלית הדבוק תמיד כזוארה ע"י שעור הו' זפת או דבק דומיא דלמר אבל ה"ס היה שחט ונפל טליתו על הסכין ושחט שחיטתו כשרה וכן כתב הרשב"א והר"ש וכה"ג. ודע שהר"ה"ד ו"ל פסק ככל הלו הכניית לקולא ולא ירדתי לטוק דעמו ושמי' מאוס דס' דחזן הלכה ככי רב אלא כסתם דאמרה רב יהודה משמיה דרב תחת העור כשרה וכולכה כעיי' לא שייכי אלא איכעיה דכי רב אכל לסתם מירמה פשוטים ה"ס לקולא וריניו ו"ל ס' דר"הו להחמיר ככי רב שהרי נשאו ונתנו כדכריהם ששמע מינה שה"ס עיקר ולפי' אוליין כהו לחומרא ככל מיקו דאיסורא וכן פסקו כל הפוסקים:

גמור מכל כד ולא היו מגולים בקדש כלל כשר וכל זולת זה טריטה . כן מ"ך משם המ' ו' מוהריב"ן זנוק"ל עכ"ל :

ז א אם אחר שנכנס רצח כבש מלאו כחוד המרק שלו תולעת וידוע שיצא דרך נחיריו כשרה . הרב שלחן נכוה מח"כר :

ח א אם נמצא תולעת על נבי הקדשה מבחוץ כשרה מטעם ס"ס . מח"כר סס :

ט א אם נמצא כראש עז מכושלת תחת העין תולעת אחד כשרה . סס :

י תולע הנמצא בגלגולת כבש מכושל ורצינו שהתולע ניקב הקדומים אין ספק שאסור . ולענין כבשים אחרים שפירשו מהמקולין קודם שזרעו הטורפות יש להקל אך מה שגזר מהכבשים אין להחמיר הלא כהפ"מ . זכחי ר"ן משם הר"ם ט' יע"ס :

יא נמצא אחר הכיבול בקדוה המוח תולע א' ולא נמוח מלך התחתון רק כלל העליון

רווח היו נכית אבל יחינו דומה לפירש סליח ואם היה באשדות להכניס סס נ' ולשחוט היה דומה לנכית אבל מחש יפ"ס וידיח ה' הוא פסוס וכינוי נדבתי רבינו דיוק :

וכן אם שחט מיעוט הס' בחלדה סס (ר"ל) כפי רב פשא החליד מיעוט הס' מהו תקיף . נלכ"ד רצינו פירש

וזאת הנתיב חלדה כפ"ס רש"י ז"ל והרמב"ם ז"ל נכ"ך נתיב דהס"ל ופ"ס לביל נכתיב רב הויא בשה גמישות הסמינין דהיינו הוא של מיעוט של סימן א' דיקא ליינו נכמה ולא נשח ותכת כל מ"ס ה"ה נ"ה סתמיל לשחוט נ"ה מורכבין זכ"ל ואחר שחט רוב הקנה החליד כמישם סימן ויחוי ונחוי סמיטתו כבכשר מהו פי אמרין דיון סימן הכבשירין הוא דכסלי חלדה אל מיעוט לא א"ז אפילו כמישם ססל חלדה ומיקו לחימר ופי"ן מ"ס סל"ה ודבר"ך נאירך וברוח ודוק :

הלכה יא ויב דרסה כיצד הגרמה כיצד וכו' . סס (ד"ס) וכבר פי למעלה דדרכה היינו נהקין את החלד יל

וכן אם שחט מיעוט הסימנין בהחלרה ונמר השחיטה שלא בהחלרה הרי זו ספק נבלה :

יא דרסה כיצד בנון שהבה בסכין על הצואר כדרך שמכין בסיף וחתך הסימנין בכתי אחת בלא הולכה ולא הובאה או שהניח הסכין על הצואר ורחק וחתך לבטה כחותך צנון או קשות עד שחתך הסימנין הרי זו פסולה :

יב הגרמה כיצד זרה השוחט בקנה למעלה במקום שאינו ראוי לשחיטה וכמו שני חטים יש בסוף הקנה למעלה בטבעת גרולה . שחט בתוך החטים אם שייר מהן כל שהוא למעלה הרי זו כשרה שהרי שחט משיפוי כובע ולמטה והוא מן המקום הראוי לשחיטה

מגיד משנה

וכן אם שחט מיעוט הסימנים וכו' . סס נתיב דרב פשא החליד מיעוט הסימנים מהו תקיף והוי יודע דרש"י ז"ל גם כזאת הכתיב הולך לשחיטה שפירשה דומה למה שפי' בכתיב דשה מיעוט הסימנים והוא מיעוט האחרון של סימן האחרון . רבינו אושעריא נס כזו הולך לשחיטתו שפירשה דומה למה שפי' בכתיב דשה מיעוט הס' והוא מיעוט כתר דסימן קמח ודוקא בכמהה כמו שפירשנו . ור"ת נמי הילך לשחיטתו ופי' מיעוט קמח ע"ד מה שפי' בשה מיעוט הסימנים הלא שסס לר"ך לפרש דוקא ופטו ואלו לא גזא ופטו לא שפ"ה קנה . הכל דברי רבינו בכתיב זו סתומים וחתומים שא"ס כוונת הדברים אמורים מאי שנא מניקב הוושט כמשהו דהויא נכילה ודאי וא"כ כקנה מ"ס מחני קנה פגוס ושחט במקום חתך והשלימו לרוב דכשרה וראיתי כהיתר ספק זה כוונת מחלפות ופירושים טובים ואריכות בדברים . והיתר מוכרח שכוונת כדרך קזרה הוא דאפשר לומר דמה שכתב רבינו וכן א"כ שחט מיעוט הסימן בחלדה כראשון של קנה רשון קמח ואפילו דעוק אי כתיב רשון של סימן שני ודוקא ככהמה ופי"ך כוונת הדברים אמורים דאי קנה לא גרע מחזי קנה פגוס דמטרף לשחיטה . וא"ת א"כ ודאי נכילה הוא דלא גרע מניקב י"ל דודאי גרע ונרע והיינו כעיי"ה דרב פשא החליד מיעוט הס' מהו הכי קאמבעיה ליה דכיון דכדרך שחיטה הוא לאו כניקב דמי והכי אנמריה רחמנא למשה דכל היבא דלא נפקא חיותא בחלדה דכשרה דהכי נמי אמרין בהגרמה הליכא דרב הוה דאמרינן כגמרא הליכא דהיבא דהגרים שליש ושחט שליש וחור והגרים השליש האחרון דכשרה ומטרף השליש המוגרם לשחיטה ואפי"ן שאינו במקום שחיטה דאית לן דהכי אנמריה רחמנא למשה דלא כתיב מקום שחיטה כבולה שחיטה הלא כתיב נפקא חיותא במקום שחיטה סני . או דילמא שאני הגרמה מחלדה כוונת דהתם לא נעשה דבר שטרף . בה הכל בחלדה נעשה בה דבר שכולא בו טריפה ומשום הכי סלקא בתיקו . ואל תטעה לומר דמיעוט ופטו נפקא חיותא משום דקי"ל דניקב הוושט כמשהו טרי' אין לומר כן דאי הכי למה הנריכו לשחוט כולו או רובו . וניקב הוושט כמשהו טריפה אמרו ולא מתה דהא היבא מאן דאמר טריפה חיה י"ב חדש ואפילו למאן דאמר אינה חיה ר"ל אינה חיה י"ב חדש אבל ע"כ קזת סימן חיה היא . ואפי"ן שלפנין הגרמה לא פסק רבינו כרב הוה קזת גילוי יש ללמוד ממנו לדון שלפנינו . או אפשר לפרש דדברי רבינו הם כפי' בכתיב זו דהחליד מיעוט הס' דהיינו דהחליד מיעוט כתר דס' קמח כיון כקנה כיון כוונת ודוקא ככהמה ולעולם היבא דהחליד מיעוט הראשון של הוושט הוא נכילה ודאי וכמיעוט ראשון של קנה אם הוא סימן ראשון של קנה שחט כשרה לגמרי מידי דהוה כחצי קנה פגוס ואפי"ן שני קזת דוחק כמה שכתב ונמר את השחיטה שלא בחלדה יש לומר דהכי קאמר וכן אם שחט מיעוט של אחד מהס' בחלדה דהיינו מיעוט כתר דסימן קמח ונמר את השחיטה ר"ל ונמר מה שהוא מוצרך ומוכרח לצורך שחיטה :

יא דרסה כיצד וכו' . פגוס סס כמשנה התי' את הראש ככת פסולה ופירש"י ז"ל כאדם המתיו קנה או דלעת דוחק את הסכו ככה ופוסק והיא דרסה . וכנמ' ילפינן דכתיב הולכה והוכחה דכתיב חן שחוט לשונם דהיינו הולכה כמו חן המהלכת משיבה אף שחיטה במשיכה ולהוכחה ילפינן מדכתיב שחוט כעין שמושכין חוט של זהב הלורפים דהיינו הוכחה :

יב הגרמה וכו' . הגרמה יש מפרשים מלשון המקרא דכתיב גרם המעלות כלומר שהגיה הסכין ושחט במקום שאינו ראוי לשחיטה . ויש שפירשו מלשון רכותיו דאמרינן התם שוקל עין כעין ונתון לגירומיו שר"ל שנתון לו הכרעתו להטות כף מאזנים וכו' וה שחט הט' הסכין לשחוט שלא במקום שחיטה וקודם שאפרס ככא זו אכתיב תיבן הסימנין ולורתם . דע שהקנה הוא טבעות טבעות והטבעת העליונה היא שלמה האל האחרת אינם שלמות שיש רזועה של בשר שמסכת אותם וכראש הקנה על הטבעת העליונה יש כמין כובע של נש והוא משופץ ומחודד ומשי הקול יוצא וכסוף שפוי כובע זה יש כמין שני נרעיון של בשר והם נקראים חטים . ותנן במתניתין פתק קמח שהשחט בתוך הטבעת ומשי כה חוט על פני כולה שחיטתו כשרה רבי יוסי כד יהודה או על פני רובה . ופלוגתיה בדרש"י בטבעת גדולה ולרבנן זריך להניח מלא החוט על פני רובה לזד הראש ולא כדרש"י קזת המפרשים דכלל הטבעות חשיב הגרמה לרבנן ולר' יוסי דכיון שהחיל לשחוט בתוך הטבעת זריך שיגמור כל השחיטה לתוכה או רובה לרבי יוסי . וכתוספתא הניח בדרש"י דאין חילוק מקום בתוך הקנה כיון בתוך הטבעת לאייר שכין טבעת לטבעת . ולא קי"ל לא כרבנן ולא כרבי יוסי אלא כעדותו של רבי חנינא כן אבטיגנוס שהתי רבי חנינא כן אבטיגנוס על מוגרמת שהיא כשרה ופירש"י ז"ל ואפילו כולה למעלה מטבעת הגדולה וכי אנמריה רחמנא הגרמה הלכה למשה מסיני משפוי כובע ולמעלה אנמריה והכי הלכתא דכל עדות הלכה היא וכת' הר' רבינו יהונתן דאפי"ן דבדחית משנה זו מ"מ עז ללמוד ממונה הם יאירע כמקרה זה כשפוי כובע שחט רובו והגרים כלפי הראש אי ס"ל כרבנן פסולה ואי ס"ל כר' יוסי כר יהודה כשרה וא"כ שחט רוב כשאר טבעות שרזועת כשר מחכתן והגרים לזד הראש עד שהגיע למעלה משפוי כובע אמרינן נמ' דפסולה היא השחיטה שא"כ רוב שאר הטבעות ככולו מחמת אותו הכשר שמחכתן יחד שאותו בשר אינו משלים לרוב הקנה . וכן כתב הר' יונה ז"ל ורבי יוסי אומר אפי"ן שלא נשתייר מלא החוט על פני כל ההיקף כיון ששייר עין רובה כשרה ובכתיב מורי והי"מ בטבעת גדולה הואיל ותקפת כל הקנה הילכך כיון ששחט רוב הטבעת כשרה דהא שחט רוב קנה הכל כשר טבעות לא מיתכשרא כרוב טבעת ולריך שיחוט רוב חללה הכל רוב עוכייה לא מתכשרא ע"כ לשון ז"ל :

וכמו שני חטין וכו' . סס והלכתא משפוי כובע ולמטה כשרה דשייר בחטיו ודעת רבינו כפירש"י שפי' שייר בחטיו שהניח מקלת לצד הראש ומקלת לצד הקנה לאפקו ממ' שפירש דשייר בחטיו ר"ל ששייר כל החטין אבל אם נגע בהם כשרה וכן דעת הרמ"ה ופי' שייר בחטו

אלא כיה כסיון טעור כ' נזארים וטולין ולא הניח או הניח ולא טולין .
הסגרתם היינו נזארים למעלה מטענת כשליטה והלכתה היה דמיון כשחיטה
פון קאסיו כונע ולפטה היינו טייר נחישו וכו' טייר נקבה מסוס דנקינתו
למטה דוקא וכו' אריון דהנרטה טעויו בונע ולא לפטה דטילו גופם כמסו
טייר קנרפה כין למעלה כין למטה כין
דטיו נקינתו כמסו כ' כ' נכ"ט דוקא ;
הלכה יג שחט רוב קא

העליון של הקפת הראש והקפאים אחרו שזה התולע ממין הנמלה
בחוטט ולא ממין הנמלה כמות וכבר נתערכו הכנאים וגילו דעת
קנה מאחד מהם כל מה שקנה מותר וגם על הראש צדד להמיר
הד' ט' מסס הרב כתי כהונה ח' כ' סימן י"ה :

יב נשחטו כנשים הרבה
ונתערכו

החתיכות ואח"כ נמלה מים בתוך
המחו ולא נודע אם המחו היה
מקוף המים כל החתיכות מותרות
הרב שער המים מסס הכל' הג
וכתב דטעמו משום ס' ס' ספק אם
המחו מקוף או לא ואת' ל' לא היה
מקוף שמא לא זו היא ודוקא אם
מתכוו להרכיב בני אדם הכל' א"ס
ח' אינו יכול לאכול את כולם עד
שיסירו ה' מהן יעו"ט . זכתי לרין :

לשחיטה ואם לא שיר מהן בליים אלא שחט למעלה
מתן הריו זו מנרמה ופסולת :

יג שחט רוב האחד או רוב השנים והשלים
השחיטה בדרסה או בהנרמה הריו זו כשרה שהריו
נשחט השיעור כראוי הגרים בתחלה שלישי ושחט
שני שלישים הריו זו כשרה שחט שלישי והגרים שלישי
ושחט שלישי האחרון כשרה הגרים שלישי ושחט
שלישי

דברי רבינו פסקו' אסגרו שחט רוב
בנרמה נטיף אפילו לא נמרו לזמן
עונס כחיקו כשרה ולמד רבינו דרסה
הנרמה מדין כשהייב וס' ס' להלכה
מסס א' לכלס ופס שלח קמני רבינו
לגני חלכה נ"כ לבי ספיה מסוס ואפוא
קו' דררסה ובהנרמה אפוס כדרך
שחיטת לב"ט . אכל דרסה ספוא דרך
שחיטת לב"ט . אכל דרסה ובהנרמה לא
אפוא שפטייה לבי ספטייה היה שחיטת כדרך שחיטת אלא ספיה נכ לאפוא
אלא שחיטת כדרך שחיטת וכו' דלא תימא ספן פסולת קמ"ל בגס קן כשרות
פ"כ נכ"ט :

יג אם
נמלה תולעת תיך המחו מנכפיה הפי' אם המחו מקיפה
טרפה דתולע נרע מנחמסמס טמנקר ושדי תכלה
ככולהו . הרב מזור לרוד סימן ל' ה' :

יד עצם
שהמחו מונח בתוכו יש בו הלל גדול ויש על פיה כלפי
הלואי' כמו שני פולין וכל מה שיג' מהמחו הוך הקדרה
עד הפולין והפולין ככלל נידון כמותו ונקיבתו כמשהו ומסס ואל'ך
נידון כחוט השדרה ופירש' ופולין ככלל מוח שכנגד הפולין
ונקיבת קדומו כמשהו אכל מכהן ואל'ך כרובו כחוט השדרה . ס'ך
ועיין בסף אחר פ'ו מה"ש הלכה ג' ודוק :

הגרים
סליו ושחט כ' שלישים כשרה והיינו כלי"כ סס (ר"ט) וליכא
דרי' בר יהודה סכן מיכר' אל' כסוגיה וגם המבנימין סביעטו
כשחט כ' שלישים והגרים סליו כדקתן רובו של א' כמיהו וכו' כגס דמיכ' למדתי
וכס"ס סס נגמ' דרולמא ר"י בר יהודה קאמר לא אכל רכנן אכשר דבלוגי נס
כוס עכ"ס פסטיטת סקלמוד יוכיח דיותר סכר' לומר דרבנן מורו לסקיר
כוס יעו"ט :

שחט
סליו וסגרים סליו ושחט סליו כשרה . סגרים ושחט וסגרים
פסולה . סס מתלוקת דרב כונא ורב יקודס לר"ס אויל' כפר כי נקא
חיותא וכו' ס' סטריף כשחט וסגרים ושחט ורב יקודס כשחט כיון דרוב סחוס
איכא . וכן כהגרים ושחט וסגרים לר"ס כשרה מסוס דחיותא כמק' כשחיטת
רב יקודס סטריף דליכא רוב סחוס ורבינו ספק כרב יהודה נכ' סאוס דשעט
ליה מרב וגם רב כונא הוה לו סהוא ספס קן מרב כמאמעות ססוגיה סס' .
והגם דלל"ק קאמר ר"ס דכגרים סליו ושחט כ' שלישים דברי פכל פסולה והרי
כשק' חיותא כשחיטה וכמו דמקיר כון הגרים ושחט וסגרים כנר ה' וס' כחוס'
סס ומירנו ססס לל"ק שפטייה דר' אפוא קאמר לה וסכא קסמיה דרב קאמר יעו"ט ;
ואס

יז סימן ל"ב
א חוט השדרה שנפסק רוב היקף עור המופה את מוח חוט
השדרה אפילו כל המוח קיים טריפה ואם העור קיים
אפי' נפסק כל המוח טריפה . מרן . ואין מרפין הנקבים הסמוכים
זה לזה . ס'ך . אכל הפר"ח וכל האחרונים חלקו עליו והעלו
דאדרכה יש להחמיר כחוט השדרה יותר מנגלות ונרנרת יעו"ט
ועיין בסף אחר פ'ו מה"ש הלכה ה' ודוק :

ג אם
היה סיני מראה הפוסל בעור החוט של שדרה אכל הוא אכל
היה אכעכוע בו טריפה . מח"כר . וככל מקום שתמלא סיני מראה או לקותא גריד לכדוק ככשר אם הוא שלם . סס :
ספיה שדרתו עקומה כח מעשה לפני כמיהו' הכהן ו'ל כעיר דכאט יע"א והתיר כיון שלא ראה סוס ריעותא כחוט השדרה
והיה כרייתו וכן העלה המחבר סס . אכל אם כשרה המפרקת ורוב כשר עמה הפי' שהחוט קיים ככלה . הד"ט סי' כ' מסס ס' :
ה נסדק

מגיד משנה

כחטי טייר חטי והנית נוספת כמו והוא כאחד שפירושו והוא אכל רכיני ז"ל רוב המפרשים פירושו כמו רש"י דפי' דאפילו טייר מהם כל
שהוא לצד הראש וכשרה . ויש כשמועה זו נרסאות מחולפות ופירושים שונים ולא ראינו להאריך . וכתבו המפרשים כי ההנרמה לא שייכה
אל' נקבה כלכד כי בנזוט כל ההנרמות פסולת טאס נעע למעלה כתרנן הוושט אפילו כל שהוא פסול דברי המפרשים כי ההנרמה לא שייכה
ממקום שיצטר שחט חוץ ממקום השחיטה נקיבתו סס נמי כמשהו והוה דעת רבינו שדייק הנרמה כילד זה הוושט כמשהו ואם למטה
יג שחט רוב אחד וכו' . תפס לישאל דרב חסדה דנרסינן תפס א"ר כונא אמר אפי' מחלוקת כששחט שני שלישים והגרים שלישי דרבנן
סכרי כולה שחיטה בעיא כטענת הגדולה רבי יוסי בר יהודה סכר רובה ככולה הכל הגרים שלישי ושחט שני שלישים דברי הכל
פסולה דכי נפקא חיותא בעינן כולה כשחיטה וליכא א' ל רב חסדא אדרכה לימא מר איפכה מחלוקת כשהגרים שלישי ושחט שני שלישים דברי הכל
יוסי בר יהודה סכר מידי דהוה כחלי קנה פוסם . ורבנן תפס תפס שחיטה הכא מקום שחיטה הכל הגרים שלישי ושחט שני שלישים דברי הכל
כשרה דה' תנן רובו של אחד כמותו . ומה שכתב רבינו והשלים כדרסה או בהנרמה הוא הדין לחלדה ונקט דרסה לרבותא . אי נמי ל' דדין
חלדה ככר פירשה למעלה כמה שכתב וכן אם שחט מיעוט הסי' בחלדה וגמר שלא בחלדה וכו' מכלל זה אמה שומע טאס היה איפכא טאס שחט
דאפילו שחט רובה כהכשר וזהה או דרס או החליד כמיעוט כתר' דהויא ספק ככלה . אכל כהנרמה כולהו ס' ל' כדעת רבינו דאם שחט רובה
והגרים כמיעוט כתר' דכשרה והיינו טעמא דאפוא להו כין שהייה ודרסה וחלדה להנרמה . משום דשהייה ודרסה וחלדה הויא כמקום שחיטה
והוי להחמיר . אכל כמיעוט כתר' דהנרמה ודחי כשרה דה' ל' כמקום שחיטה הוא והוה ליה כחילו נעשה בידה או כרנלה והוה דעת מקלה
כעלי הוראה . ולרבי מה' טעמא תמיד כולם . דלא שאני עליה מקום שחיטה ממקום שאינו ראו' לשחיטה וכולהו כשרי נינהו אחר שכשחט
רובה כהכשר . ובהנרמה ליכא מאן דפליג עליה חוץ מרש"י ותמיהו עליו דחף לישאל קמא דרב כונא דמוקי פלוגתייהו כששחט שני שלישים
והגרים שלישי ה' פסקי רב ושמואל כרבי יוסי בר יהודה וליכא מאן דפליג עלייהו :

הגרים
נראה דרכינו ו'ל תפס נס כוה לפי שיטתו והוא לישאל דרב חסדה שכתבתי לעיל דאמר מחלוקת כשהגרים שלישי
ושחט שני שלישים ופסק כרבי יוסי בר יהודה משום דרב ושמואל פסקי כותיה וליכא מאן דפליג עלייהו ;
הגרים
שלישי וכו' . קודם שפירש כונת רבינו הכתוב הנרסא הנכונה שדכרנו מפני שראיתי בדבריו נרסאות מוזכרות וזו היא
נרסתו הנכונה הגרים שלישי ושחט שלישי וחור והגרים השלים האחרון שחיטתו פסולה שחט שלישי והגרים שלישי וחור ושחט השלים
האחרון שחיטתו כשרה . ורבינו תפס כשקיה דעת רב יהודה דנרסינן בפ"ק הגרים שלישי ושחט שלישי והגרים שלישי וחור ושחט השלים
רב יקודס אמר רב טרפה . רב כונא אמר רב כשרה כי נפקא חיותא כשחיטה קא נפקא . רב יהודה אמר רב כשרה
וליכא . שחט שלישי והגרים שלישי ושחט שלישי רב כשרה כי נפקא חיותא כשחיטה קא נפקא . אכל הר"ן הלוי והרמב"ן אמרו דלא
מכרעא מילתא ופסקו כחומרי דתרווייהו ולעולם אינה כשרה אחר רב כשרה אחר שיינו לרב כונא ח' ל טרפה . אכל הר"ן הלוי והרמב"ן אמרו דלא
היה בין לרב כונא כשרה דהא איכא רובה כשחיטה וכי נפקא חיותא כשחיטה קא נפקא . ולדעת הרשב"א נס כהגרים שלישי ושחט שני
שלישים

